

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobce: Č. H.
zastoupen advokátem JUDr. Vojtěchem Veverkou, sídlem
Hajnova 40, Kladno

proti
žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary, sídlem Moskevská 2035/21,
Karlovy Vary

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: ČEPS, a.s., sídlem Elektrárenská 774/2, Praha 10 – Michle

o žalobě proti proti mezitímnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č.j. 12285/SÚ/22,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 10. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení mezitímního rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č.j. 12285/SÚ/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo ve výroku I. rozhodnuto o omezení vlastnického práva žalobce (dále též „*vyvlastňovaný*“) k části pozemků parcelní číslo X., XA, XB a XC vše v katastrálním území X, obec X, spočívajícím v omezení věcným břemenem v rozsahu 650,6 m² pro pozemek parc. č. X., 4572,6 m² pro pozemek parc. č. XA, 658,3 m² pro pozemek parc. č. XB a 40 m² pro pozemek parc. č. XC, vše katastrální území X podle geometrického plánu č. 75-141624/2015, ověřeného dne 20. 7. 2015 s číslem 336/2015, a to ve prospěch osoby zúčastněné na řízení (dále též „*vyvlastňovatel*“) v rozsahu strpění umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení, v rozsahu uvedeném ve shora označeném geometrickém plánu a rozhodnutí (společném povolení) Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2021, č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021. Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo určeno, že osoba zúčastněná na řízení je povinna zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění na dotčeném pozemku nejpozději do 4 let od právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uplatnil čtyři žalobní body.
3. V prvním žalobním bodu namítal vadu doručení napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ačkoliv napadené rozhodnutí výslovně odkazuje na geometrický plán, který má stanovit rozsah omezení vlastnického práva žalobce v rámci vyvlastnění, tento geometrický plán nebyl při doručení přílohou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že datovou schránkou ani geometrický plán doručován být nemůže (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp.zn. 20 Cdo 588/2022), není pochyb o tom, že právnímu zástupci žalobce nebyl spolu s rozhodnutím geometrický plán doručen. Jedná se přitom o podstatnou vadu doručení, která způsobuje nezákonnost tohoto doručení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, sp.zn. 10 As 169/2022). Ostatně, ukládá-li § 5 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), aby geometrický plán byl přílohou smlouvy, tím spíše musí být tento geometrický plán přílohou autoritativního rozhodnutí, kterým se vyvlastnění provádí.
4. Ve druhém žalobním bodu namítl žalobce nejasnost a nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí. K tomu konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil, že žalobce omezuje v rámci vyvlastnění věcným břemenem, které se zřizuje „*in personam*“ na dobu neurčitou, přičemž „*povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku*“. Ač to není nikde výslovně upraveno, není pochyb, že úředním jazykem České republiky je čeština; správní orgán tedy nemůže užívat ve výroku svého rozhodnutí latinský jazyk, a pokud tak učiní, stává se jeho rozhodnutí nejasným. Není totiž jasné, co měl žalovaný tímto výrazem na mysli (občanskoprávní teorie rozlišuje služebnost *ad rem* a *ad personam*), zvláště pokud má na podkladě napadeného rozhodnutí

být proveden zápis do veřejného seznamu.

5. Podobně je dle žalobce třeba označit za nepřesné vymezení rozsahu věcného břemene, pokud má tento rozsah být dán „*v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení*“; takové vymezení je nesrozumitelné a neodpovídá skutečnosti. Taková plocha by tvořila na pozemcích žalobce jednolitou plochu čtyřúhelného tvaru, avšak z geometrického plánu plyne, že dotčená plocha má tvořit dvě plochy takového tvaru. To pak bezprostředně souvisí s dalším žalobním bodem, který namítá, že žalovaný měl podle všech souvislostí nikoliv zřídit, ale rozšířit údajně již existující důkazní břemeno. V neposlední řadě takto popsaná plocha neodpovídá té ploše, kterou žalovaný uvedl ve výroku coby rozsah věcného břemene.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal překročení žádosti vyvlastnitel, rozpor výroku s odůvodněním napadeného rozhodnutí, nedostatek jeho důvodů a porušení zásady stanovené čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uvedl, že podle výroku napadeného rozhodnutí má být omezen „*zřízením*“ věcného břemene, jehož obsahem je povinnost strpět umístění, provedení a provozování vymezené stavby přenosové soustavy. Ve výroku napadeného rozhodnutí je pak rozsah tohoto věcného břemene vysloven pouze jeho rozsahem co do výměry (650,6 m² pro pozemek p.č. X., 4572,6 m² pro pozemek p.č. XA, 658,3 m² pro pozemek p.č. XB a 40 m² pro pozemek p.č. XC), výše namítanou definicí o kolmém průmětu krajních vodičů a odkazem na geometrický plán, který nebyl spolu s rozhodnutím žalobci doručen. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je však konstatováno, že vyvlastnitel ve skutečnosti žádal nikoliv omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene, ale jeho „*rozšířením*“ nad rámec „*břemene stávajícího, které vzniklo před účinností zákona č. 458/2000 Sb. od 1. 1. 2001 a není z veřejného seznamu zřejmé*“. V té souvislosti je třeba upozornit na to, že § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění neumožňuje vyvlastňovacímu úřadu, aby „*rozšiřoval*“ stávající věcné břemeno. Tím, že žalovaný takové rozšíření fakticky provedl, překročil ústavně zakotvený princip, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Není proto jasné, zda úmyslem žalovaného bylo věcné břemeno zřídit, jak se zdá z výroku jeho rozhodnutí, nebo zda bylo jeho úmyslem rozšířit stávající věcné břemeno, o němž ovšem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo nehovoří. To úzce souvisí s tím, že žalovaný si neujasn timer, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel vlastně domáhá (zda zřízení věcného břemene nového či rozšíření údajně již existujícího věcného břemene), ačkoliv tento údaj je povinnou součástí žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení [srov. § 18 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění]. Přitom, i pokud by snad oprávnění státu v tomto směru bylo možno dovodit výkladem, musel by se žalovaný vypořádat s tím, zda na pozemcích žalobce stávající věcné břemeno existuje, jaký je jeho právní základ a zda toto stávající věcné břemeno nezanikne uskutečněním účelu vyvlastnění. Nic takového odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem neřeší, pouze odkazuje na tvrzení vyvlastnitel o údajné existenci takového věcného břemene. Vyvlastnitel ovšem k rozsahu údajného stávajícího věcného břemene netvrdil nic, pouze odkazoval na § 22 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrisační zákon), pocházející jednoznačně z doby nesvobody a obsahující protiústavní ujednání o tom, že za výkon svého oprávnění ve vztahu k cizím nemovitostem nejsou energetické podniky povinny poskytovat náhradu.
7. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal vady žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a nesprávný právní názor žalovaného o tom, že daná stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby. K tomu uvedl, že jak plyne z třetího žalobního bodu, vyvlastnitel

podával svou žádost s tou koncepcí, že již nemusí žádat o omezení vlastnického práva žalobce k „vnitřní části“ plochy, potřebné pro zřízení dané stavby přenosové soustavy, a to na podkladě tvrzení, že právní důvod k omezení vlastnického práva žalobce k této ploše již vyvlastnitel má na podkladě údajného stávajícího věcného břemene. Pro větší přehled soudu žalobce předkládá náčrtek ze znaleckého posudku, který žalobce předložil v řízení před žalovaným. Znalec zde načrtl situaci obdobnou té na pozemcích žalobce. Zde je červeným šrafováním vyznačeno, v jakém rozsahu žádá vyvlastnitel nyní žalobce omezit, modrou šipkou je vyznačeno, v jakém rozsahu vyvlastnitel tvrdí existenci svého oprávnění z doby nesvobody a zelenou barvou pak míra faktického omezení vlastnického práva v důsledku existence ochranného pásma podle § 46 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Už jen z tohoto náčrtku je zřejmé, že vyvlastnitel žádá omezení žalobce věcným břemenem v mnohem menším rozsahu než v tom, v jakém bude žalobce zřízením navrhované stavby fakticky omezen.

[obrázek anonymizován]

8. Žalobce dále konstatoval, že jak již bylo uvedeno výše, ohledně existence údajného stávajícího věcného břemene neuvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nic podstatného. Přitom na podkladě tvrzení vyvlastnitel v žádosti měly být v napadeném rozhodnutí řešeny následující otázky:
- i. Zda budoucí stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby nebo stavbou novou. Z pohledu žalobce jde jednoznačně o stavbu novou, v rámci níž dojde ke snesení celé stavby dosavadní, výstavby zcela nových stožárů (mnohdy na nových místech, byť počet stožárových míst zůstává stejný) a zcela jiný charakter přenosového vedení v podobě podstatného zvýšení přenosové kapacity. Jde-li poté o novou stavbu, musí vyvlastnitel k této stavbě získat ve vztahu k majetku žalobce jako vyvlastňovaného zcela nový právní důvod v plném rozsahu a nemůže využít svého oprávnění založené existenci rušené stavby.
 - ii. Zda je vůbec přípustné, aby budoucí stavba přenosové soustavy zčásti omezovala vlastníka pozemku, na němž bude umístěna, na podkladě věcného břemene vzniklého na podkladě právní úpravy z doby nesvobody. Není přitom pochyb o tom, že ona právní úprava, tj. § 22 elektrisačního zákona, bezesporu nerespektuje aktuální základní náhledy na vlastnické právo, možnosti jeho omezení jen za přiměřenou náhradu a ostatní pravidla, které jsou nadto v současné době ústavně zakotvena v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Je přitom zapotřebí vzít v úvahu, že životnost zamýšlené stavby bude několik desítek let a omezí proto nejen žalobce, ale i jeho právní nástupce. Lze považovat v právním státě za nepřípustné, aby po takovou dobu bylo vlastnické právo omezeno na podkladě totalitního právního předpisu, který zásadně nerespektuje vlastnické právo. Navíc z podstaty věci plyne, že případné věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona zanikne snesením stávající stavby přenosové soustavy a vyvlastnitel by po tomto snesení již neměl žádný právní titul k užívání střední části vymezeného pásu (v plánu vyznačeného modře), ani k tomu, aby byl žalobce omezen ve svých činnostech v ochranném pásmu (vyznačeno výše zeleně).
 - iii. Zda vyvlastnitelem žádané omezení vlastnického práva žalobce věcným břemenem odpovídá skutečnému rozsahu ztráty práv žalobce v důsledku zřízení zamýšlené budoucí stavby přenosové soustavy. Jak plyne z výše uvedeného náčrtku, vyvlastnitelem žádané omezení vlastnického práva rozsahem věcného břemene je ve

skutečnosti podstatně menší než to, jak předmětná stavba žalobce fakticky omezí. V šíři označené výše červenou šipkou nebude moci žalobce své pozemky užívat téměř vůbec, v šíři označené zelenou šipkou pak bude omezen v právu zakládat stavby či umisťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, jakož i uskladňovat hořlavé a výbušné látky (§ 46 odst. 8 energetického zákona) a rovněž vysazovat chmelnice a nechávat růst porosty nad výšku 3 m (§ 46 odst. 9 energetického zákona). I toto omezení vlastnického práva žalobce by mělo mít základ ve věcném břemenu navrhovaném žalobcem. V opačném případě by totiž žalobce nebyl za tato nepochybná omezení svého vlastnického práva ve druhé fázi vyvlastňovacího řízení nijak odškodněn, ostatně znalecký posudek předložený vyvlastnitelem žalobci za tato omezení s žádnou náhradou ani nekalkuluje (na rozdíl od posudku zajištěného žalobcem).

9. Pokud by napadené rozhodnutí uvedené otázky detailně a vyčerpávajícím způsobem řešilo, musel by dle žalobce žalovaný dojít k závěru, že podmínky pro vyvlastnění navrhované vyvlastnitelem nejsou splněny, neboť žalobce by byl v takovém případě omezen fakticky více, než k čemu by byl co do strpění omezen vyvlastnitelem navrhovaným rozsahem věcného břemene. V návaznosti na to poté měla být žádost vyvlastnítele zamítnuta podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl k jednotlivým žalobním bodům následující.
11. Stran prvního žalobního bodu žalovaný konstatoval, že žalobce vytýká rozhodnutí vadu doručení, a to v tom ohledu, že pokud nebyl geometrický plán součástí rozhodnutí, není toto rozhodnutí doručeno. S tímto názorem žalovaný nesouhlasí.
12. Geometrický plán je součástí spisu a účastníci řízení měli možnost se s ním při ústním jednání seznámit. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o vyvlastnění stanovuje, že *pokud je předmětem smlouvy část pozemku, je nedílnou součástí návrhu smlouvy geometrický plán této část pozemku vymezující*. Vyvlastnitel odeslal dne 22. 12. 2021 vyvlastňovanému návrh smlouvy o zřízení věcného břemene č. A.0391-00034. V společně se sdělením a informací o předmětné stavbě. Ke smlouvě byl připojen znalecký posudek a geometrický plán č. 63-141624/2015 s vymezením rozsahu věcného břemene na předmětné pozemky. Byla tedy splněna podmínka uvedená ve výše zmíněném ustanovení, kdy geometrický plán byl přílohou návrhu smlouvy. Nad rámec této povinnosti žádný právní předpis nestanovuje, že geometrický plán měl být přiložen k mezitímnímu rozhodnutí. Žalovaný si dovoluje odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č.j. 2 As 62/2008-91, ve kterém je uvedeno: „*Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s argumentací stěžovatelky, že geometrický plán v daném případě měl být neoddělitelnou součástí rozsudku soudu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 věta první katastrálního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „geometrický plán je neoddělitelnou součástí listin, podle nichž má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy“*. Jak totiž uvedl již krajský soud v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností, tato podmínka byla splněna tím, že ve výroku citovaného rozsudku Okresního soudu ve Zlíně se na předmětný geometrický plán výslovně odkazuje (viz výše) a tento geometrický plán byl ostatně přiložen i při zápisu záznamu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Tento názor je zcela správný a logický, protože požadavek učinit geometrický plán neoddělitelnou součástí příslušných listin nelze

vykládat tak, že se tento musí nutně stát jejich součástí. Podstatné je, že z těchto listin musí být jednoznačně seznatelné, z jakého geometrického plánu vycházejí, o čemž v daném případě nemohlo být sebemenší pochybnosti.“ Zde vyslovený názor je dle žalovaného aplikovatelný i pro rozhodnutí správní. Žalovaný si dovoluje uvést ještě jeden rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78, ve kterém je uvedeno: „*Stěžovatel opakovaně naráží na to, že geometrický plán nebyl součástí rozhodnutí o vyvlastnění v tom smyslu, že by byl jeho neoddělitelnou součástí. Tato argumentace je však vedena zcela formalisticky a účelově, neboť, jak zdůrazňoval i městský soud, geometrický plán je citován v rozhodnutí, je součástí správního spisu a žalobci měli možnost se s ním seznámit. Samotný fakt, že geometrický plán nebyl pevně spojen s rozhodnutím, tedy nemůže mít žádný dopad do jeho práv.*“ Z tohoto rozsudku opět vyplývá, že Nejvyšší správní soud nepovažuje v rámci rozhodnutí o vyvlastnění za právní povinnost, aby součástí rozhodnutí o vyvlastnění byl geometrický plán, a s touto skutečností nespojuje jakýkoliv zásah do práv žalobce.

13. V tomto případě je dle žalovaného nejdůležitější si uvědomit, že na základě mezitímního rozhodnutí nedochází k zápisu vkladu do katastru nemovitostí. Povinnost, kdy vyvlastňovací úřady předkládaly pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění přímo katastrálnímu úřadu, a to spolu s geometrickým plánem, kdy přímo na základě tohoto rozhodnutí (bez jakéhokoli právního úkonu vyvlastnitel) docházelo k zápisu vkladu do katastru nemovitostí, zde existovala do dne nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „*občanský zákoník*“) a s ním spojených změn katastrálních předpisů, tedy do dne 31. 12. 2013. V nyní platném a účinném právním režimu již vyvlastňovací úřady nepředkládají pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění katastrálnímu úřadu a vkladová povinnost nyní zatěžuje vyvlastnitel, který jako součást návrhu na zápis vkladu katastrálnímu úřadu jako přílohy návrhu předkládá i geometrický plán a rozhodnutí o vyvlastnění. Tento geometrický plán ale dle názoru žalovaného nemusí být součástí mezitímního rozhodnutí, jelikož to není rozhodnutí, na základě kterého dochází k zápisu vkladu do katastru nemovitostí, ale až samostatný návrh vyvlastnitel, jehož (teprve) součástí návrhu vyvlastnitel musí být jak mezitímní rozhodnutí, tak geometrický plán, jinak nemůže dojít k zápisu vkladu. Žalovaný je toho názoru, že geometrický plán není a nemusí být (není stanovená zákonná povinnost) součástí rozhodnutí, jelikož to není rozhodnutí, ale až návrh vyvlastnitel (jehož součástí být geometrický plán a rozhodnutí naopak musí), na základě kterého dochází k zápisu vkladu do katastru nemovitostí.
14. Ohledně druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nejasnost a nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí, která měla vzniknout užitím latinské fráze „*in personam*“. Dle žalovaného užití sousloví „*in personam*“ v rámci výroku rozhodnutí nemůže činit výkladové potíže, jelikož výrok je v odůvodnění výroku pregnantně odůvodněn a vyložen. Sousloví „*in rem*“ a „*in personam*“ se v právní teorii a též v judikatorní praxi používají zcela běžně a nikomu, tato sousloví používající, nečiní potíže. Z výroku rozhodnutí je nepochybně zřejmé, kdo je vyvlastňovaný a ve prospěch koho je vyvlastňovaný. Vymezením obsahu a rozsahu věcného břemene je specifikováno, v čem spočívá omezení vlastnického práva žalobce ve prospěch vyvlastnitel. Žalovaný si v souvislosti s uvedenou námitkou žalobce dovoluje odkázat na (ve vztahu k používání latinských výrazů v rámci rozhodnutí) známý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č.j. 8 Afs 16/2007-705, ve kterém je uvedeno: „*Stěžovatel namítá, že rozsudek obsahuje v záhlaví latinské nadpisy a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť rozhodnutí je adresováno účastníkům řízení, kteří mají právo na vedení řízení v českém jazyce, což v sobě obsahuje i právo na obdržení rozhodnutí v českém*

jazyce a nelze od nich spravedlivě požadovat, aby rozuměli latinským pojmům Causae meritum, Acta a Causae Cognition, které nejsou běžně používány. Od Nejvyššího správního soudu nelze spravedlivě požadovat, aby této námitce přisvědčil, neboť účastník řízení je zastoupen advokátem, jenž by těmto pojmům rozumět měl a mohl je tudíž klientovi osvětlit, navíc jak stěžovatel uvádí v samotné námitce, tyto „názvy, které strukturují text odůvodnění“ mají pouze usnadňovat orientaci v textu. Pokud ji tedy neusnadnily, nesplnily sice svůj účel, v žádném případě však nezaložily významnou vadu řízení neb jimi nebylo zasaženo do práv stěžovatele.“

15. Žalobce dále napadá nepřesné vymezení rozsahu věcného břemene. S touto námitkou žalovaný nesouhlasí. Energetický zákon v § 24 odst. 4 spojuje vymezení rozsahu věcného břemene výslovně odkazem na odst. 3 písm. e) téhož ustanovení zákona, tedy se stavbou přenosové soustavy (právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení). Co se týče prostorového vymezení stavby přenosové soustavy, energetický zákon toto stanoví negativně v § 46 odst. 3, když vymezuje ochranné pásmo vně krajních vodičů vedení přenosové soustavy. Z této dikce lze jednoznačně dovodit, že vlastní stavba vedení přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezena právě kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení. Pro jiné účely a instituty energetického zákona se věcné břemeno nezřizuje. Nezřizuje se tedy ani pro ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona. Toto ochranné pásmo je vymezeno právě vně krajních vodičů vedení (viz § 46 odst. 3 energetického zákona) a s jeho existencí nespojuje energetický zákon žádnou povinnost provozovatele přenosové soustavy věcné břemeno zajistit. Ochranné pásmo tedy zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona. Rozsah věcného břemene je vymezen kolmým průmětem krajních vodičů budovaného vedení a přesné plošné určení věcného břemene je uvedeno v geometrickém plánu, který je součástí spisu. Povinnost zřízení věcného břemene ve prospěch stavby přenosové soustavy ukládá provozovateli přenosové soustavy § 24 odst. 4 energetického zákona.
16. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že žalobce napadá rozhodnutí v tom smyslu, že žalovaný prý překročil žádost vyvlastnítele, dopustil se rozporu výroku s odůvodněním rozhodnutí a nedostatku důvodů a dále porušení zásady stanovené v čl. 2 odst. 2 Listině základních práv a svobod. Žalovaný s tímto tvrzením nesouhlasí.
17. Žalovaný v rámci definování stavby vycházel z rozhodnutí (společné povolení) ze dne 9. 11. 2021, č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, které vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor stavebního úřadu. Stavba dle tohoto rozhodnutí obsahuje: „*Stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. (přestavbu) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488. Vedení V487/488-vedení VER-VIT o celkové délce 79,3 km bude v převážné většině realizováno v trase stávajícího vedení (Dle Situačního výkresu širších vztahů trasa připravovaného vedení V487/488 v dotčených pozemcích kopíruje stávající trasu vedení, přičemž se nemění stožárová místa - počet stožárových míst na dotčených pozemcích zůstává stejný jako u dosavadního vedení 220 kV). Pouze v krátkých úsecích před zaústěním do nových rozvodů Verněřov a Vítkov a v krátkém úseku v lokalitě Nadlesí je vedeno ve zcela nové trase. V úseku stávající trasy existuje zákonné věcné břemeno podle předpisů platných ke dni zřízení dosavadní stavby přenosové soustavy, a toto původní zákonné věcné břemeno zůstává v platnosti i pro připravovanou změnu stavby. V rámci změny stávající dokončené stavby, tedy v části stavby v trase stávajícího vedení V223/224, bude vedení rozšířeno o 7 m na každou stranu od krajního vodiče stávajícího vedení.*“ Plocha věcného břemene je uvedena v tabulce, která je součástí spisu a též byla zaslána s návrhem smlouvy vyvlastňovanému. Plocha ochranného pásma v šířce 20 m, tedy

plocha vně krajních vodičů vedení, není v souladu s § 46 energetického zákona zahrnuta v rozsahu věcného břemene.

18. Šrafované plochy v geometrickém plánu jsou rozšířením vymezení krajních vodičů změněného vedení oproti vedení stávajícímu, přičemž neoznačený pruh mezi tímto rozšířením představuje plochu stávajícího vedení, kde nadále platí zákonné věcné břemeno podle § 22 elektrizačního zákona, v tehdejší znění, podle kterého byla existující stavba vedení přenosové soustavy povolena, a které není předmětem jednotlivých řízení. Toto zákonné věcné břemeno se do katastru nemovitostí nezapisovalo a nezapisuje. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že by se v rámci rozhodnutí měl vypořádat s již existujícím věcným břemenem, jelikož v tomto ohledu nebylo vyvlastnitem nic navrhováno, což samo o sobě vyplývá ze záměru vyvlastnitele, a to provést změnu stávající stavby přenosové soustavy.
19. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 9. 2008, sp.zn. 22 Cdo 216/2008, ve kterém je uvedeno: *„Jestliže oprávnění zřídit a provozovat elektrické vedení na cizím pozemku vzniklo pro vedení určitého napětí a vymezenou trasu, přičemž vznik tohoto oprávnění vyplýval z veřejného zájmu na jeho existenci, nelze § 22 odst. 3 elektrizačního zákona, který stanoví, že oprávnění zaniká zrušením vedení, vyložit jinak, než že jde o situaci, kdy vedení nemá již nadále vůbec v takto vymezené kvalitě a trase existovat. Pak samotná skutečnost, že v původní trase došlo k výměně elektrického vedení téhož napětí, zánik oprávnění zřídit a provozovat vedení na cizím pozemku způsobit nemohla.“*
20. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že namítá vady žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a nesprávný právní názor žalovaného o tom, že daná stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby a předkládá svůj znalecký posudek. Žalovaný s těmito námitkami a se zněním znaleckého posudku předloženého žalobcem nesouhlasí.
21. Znalecký posudek žalobce nepřipustně zahrnuje do ocenění věcného břemena i ochranné pásmo vedení. Tento postup je v rozporu s požadovaným rozsahem vyvlastnění uplatněným vyvlastnitem v jednotlivých žádostech o vyvlastnění a v rozporu s energetickým zákonem. Tento zákon v § 24 odst. 4 spojuje vymezení rozsahu věcného břemen výslovně odkazem na odst. 3 písm. e) téhož ustanovení zákona, tedy se stavbou přenosové soustavy (právo zřízovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení). Co se týče prostorového vymezení stavby přenosové soustavy, energetický zákon toto stanoví negativně v § 46 odst. 3, když vymezuje ochranné pásmo vně krajních vodičů vedení přenosové soustavy. Z této dikce lze jednoznačně dovodit, že vlastní stavba vedení přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezena právě kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení.
22. Pro jiné účely a instituty energetického zákona se věcné břemeno nezřizuje. Nezřizuje se tedy ani pro ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona. Toto ochranné pásmo je vymezeno právě vně kolmých průmětů krajních vodičů vedení (viz § 46 odst. 3 energetického zákona) a s jeho existencí nespojuje zákon žádnou povinnost provozovatele přenosové soustavy věcné břemeno zajistit. Ochranné pásmo tedy zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona.
23. Tento právní režim ochranného pásma považuje žalovaný za notorietu, která platí nejen v rámci energetického zákona, ale platila i v předchozích elektrizačních zákonech a

předpisech. Ochranná pásma všech stávajících vedení přenosové a distribuční soustavy ČR nejsou, v souladu se shora uvedeným, ani v jiných případech podřízena režimu věcného břemene.

24. Z § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyplývá, že vyvlastňovací úřad nezahajuje vyvlastňovací řízení z moci úřední, ale výhradně na základě žádosti vyvlastnitel, proto je rozsahem této žádosti, pokud ta splňuje všechny náležitosti zákona, vázán. Je tedy vázán i rozsahem věcného břemene uvedeným v žádosti o vyvlastnění. V této souvislosti upozorňuje vyvlastnitel na neaplikovatelnost § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění pro tyto konkrétní případy (není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec, nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu), protože vyvlastňovaný nebude nijak omezen v užívání pozemků odpovídající jejich druhovému určení v katastru nemovitostí. Zde je nutno připomenout, že vyvlastňovaný o rozšíření rozsahu vyvlastnění v řízení nepožádal.
25. Žalobce dále nastiňuje některé otázky, ke kterým se žalovaný vyjadřuje takto:
- i. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, vycházel při popisu stavby z vydaného rozhodnutí (Společného povolení) ze dne 9. 11. 2021 pod č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021. Rozhodnutí vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor stavební úřad. V uvedeném rozhodnutí na str. 169 a 170 byly již vznesené námitky týkající se problematiky, zda se jedná o novou stavbu či změnu dokončené stavby. Účastníci pod bodem 2 vznesli tuto námitku: „2) Z názvu stavby – „V487/488 vedení 400kV VER-VIT“ Ústecký kraj a Karlovarský kraj, vyplývá, že se jedná o samostatné stavební řízení na výstavbu nového vedení 400 kV. Tento závěr vyplývá i z textu na str. 6: Účelem záměru je posílení přenosového profilu a spolehlivosti energetické soustavy České republiky. Stavba bude sloužit k přenosu elektrické energie mezi transformovny TR Verněřov a TR Vítkov, TR Hradec a TR Vítkov. Předpokládaný termín realizace 2022-2021. Účastník řízení namítá, že jak v řízení EI, tak i v řízení stavebním není postaveno najisto, že se jedná o novostavbu a jak bude prováděna. Zejména se jedná o to, jak bude naloženo s původním vedením 220. Tímto Ministerstvo průmyslu a obchodu žádáme o jasné uvedení, zda se jedná o novou stavbu či nikoliv a z jakých hledisek je tak rozhodováno.“ Ministerstvo průmyslu a obchodu se v rozhodnutí (společném povolení) vypořádalo s výše uvedenou námitkou následovně: „Stavební úřad k tomuto uvádí, že stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. změnu (přestavbu charakteru stavebních úprav) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km (SO 01), kdy toto nové dvojité vedení 2 x 400 kV V 487/488 bude nahrazovat stávající dvojité vedení 220 kv V223/224. Pokud by snad tato skutečnost nebyla zřejmá z frází projednávání vedení přenosové soustavy v procesu EIA či ve společném řízení, nepředstavuje to vadu takových řízení, jelikož takové výslovné označení stavební činnosti (její výsledku – tj. termín „nová stavba“) nevyžaduje žádný obecný závazný právní předpis. Popis fyzického provedení záměru vedení přenosové soustavy (z čeho se skládá) je dostatečně určitý z žádosti o vydání společného povolení i jejích příloh (zejména z dokumentace záměru vedení přenosové soustavy) a je rovněž uveden v oznámení o zahájení společného řízení.“ Ze zde uvedeného je dostatečně zřejmé, že se

jedná o změnu stávající a nikoliv o budování nové stavby.

- ii. Žalovaný konstatuje, že stavba je součástí technické infrastruktury a zajišťuje bezpečný a spolehlivý přenos elektrické energie v rámci elektrizační soustavy České republiky. Uvedená stavba vedení přenosové soustavy je v souladu s Politikou územního rozvoje České republiky (dále jen „PÚR ČR“). Záměr je vymezen v PÚR ČR ve znění aktualizace č. 1, bod 6, koridory a plochy technické infrastruktury, čl. 140 E2 – koridor pro dvojité vedení 400kV Verněřov-Vítkov. V souladu s PÚR ČR je záměr rovněž vymezen v Zásadách územního rozvoje Karlovarského kraje (dále jen „ZÚR KK“), konkrétně v ZÚR KK ve znění aktualizace č. 1, která nabyla účinnosti 13. 7. 2018. Záměr je též stejným způsobem vymezen v ÚPD dotčených obcí. Žalovaný zkoumal a prověřoval veřejný zájem, jehož prokázání je rozhodné pro rozhodnutí o omezení vlastnického práva, zejména také váhu veřejného zájmu k posuzování práv vyvlastňované osoby (žalobce). Žalovaný při tomto prověřování zjistil, že omezení vlastnického práva je umožněno ve vzájemné souvislosti zákona o vyvlastnění, zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon) a energetického zákona. Žalovaný se ve vedeném řízení zabýval veřejným zájmem, který je nezbytným předpokladem k omezení vlastnického práva. Z § 3 odst. 2 energetického zákona vyplývá, že zřizování a provozování přenosové soustavy se děje ve veřejném zájmu. Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 799/2016 „z ustanovení energetického zákona vyplývá, že zřizování a provozování přenosové soustavy se děje ve veřejném zájmu. Veřejný zájem provozovateli vyplývá z udělené licence (§ 24 odst. 2 energetického zákona). V rámci vyvlastňovacího řízení tedy není otázka veřejného zájmu předmětem dokazování, vyvlastňovací úřad rozhoduje pouze o tom, jestli veřejný zájem na dosažení účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.“. V této souvislosti žalovaný ověřil, že licence provozovatele přenosové soustavy je přílohou žádosti o vyvlastnění. Stavba je podle platných územně plánovacích dokumentací (PÚR a ZÚR) definována jako veřejně prospěšná, dále energetický zákon v § 2 odst. 2 písm. a) určuje zřizování a provozování energetických staveb ve veřejném zájmu. A s těmito právy posuzoval vyvlastňovací úřad právo vlastníka ve smyslu nedotknutelnosti vlastnictví, které je dáno Listinou základních práv a svobod, kde se v čl. 11 odst. 4 uvádí, za kterých základních podmínek lze vlastnické právo odejmout nebo omezit. Dále občanský zákoník upravuje v § 1038 podmínky, kdy je možné vlastnické právo omezit nebo věc vyvlastnit, a to jen ve veřejném zájmu, který nelze uspokojit jinak. Stavbu není možné realizovat v jiné ploše, jelikož tato stavba bude realizována rekonstrukcí-změnou stávajícího vedení. Bude realizována ve stejné trase tak, jak je její trasa uvedena ve výše vyjmenovaných územně plánovacích podkladech. Vedení trasy tak, aby se vyhnulo dotčeným pozemkům, není z ekonomického hlediska žádoucí a obejití dotčených pozemků jinak vedenou trasou je technicky problematické a náročné, ale zároveň také neekonomické, a dále je její přemístění v ploše i proti platným územně plánovacím podkladům a vydanému společnému povolení stavby. Stavba je navržena jako součást energetické soustavy celé České republiky a svým určením bude zajišťovat spolehlivé a bezpečné dodávky elektrické energie a naplňuje potřeby vzniklé z dlouhodobých analýz spotřeby, včetně nezávislosti na cizích zdrojích energie. Tato stavba zajišťuje základní cíle a priority Státní energetické koncepce a má rozhodně celostátní význam pro udržitelnost ve vývoji i rozvoji státu. Realizací účelu vyvlastnění však nedojde k odnětí vlastnického práva, ale dojde pouze k jeho omezení. Vlastnictví zůstane zachováno a

vlastník s těmito pozemky může nakládat podle svého uvážení. Dojde nepopíratelně k omezení vlastnictví, avšak ve veřejném zájmu. Pozemky bude možné užívat podle svého účelu s omezením, které spočívá v jeho užívání tak, aby nebylo užíváním ohrožováno toto vedení, případně aby nebylo poškozeno. Vlastnické právo žalobce, které není odnímáno, ale pouze omezováno, zde nepřevažuje nad veřejným zájmem na realizaci předmětné stavby. Vedení již v této trase existuje a žalobce svůj pozemek užívá a nadále může užívat dle svého uvážení jako doposud.

- iii. Realizací účelu vyvlastnění nedojde k odnětí vlastnického práva, ale dojde pouze k jeho omezení. Vlastnictví zůstane zachováno a vlastník s těmito pozemky může nakládat podle svého uvážení. Dojde nepopíratelně k omezení vlastnictví, avšak ve veřejném zájmu. Pozemky bude možné užívat podle svého účelu s omezením, které spočívá v jeho užívání tak, aby nebylo užíváním ohrožováno toto vedení, případně aby nebylo poškozeno. V rámci vedeného řízení žalovaný neobdržel žádné námitky ani návrhy účastníků, kromě podané žádosti vyvlastnitelce a znaleckého posudku vyvlastňovaného, který bude předmětem v pokračujícím řízení o zbytku věci tj. o náhradě za omezení vlastnického práva. Náhradou za vyvlastnění a předloženými znaleckými posudky se bude vyvlastňovací úřad zabývat v následujícím řízení, kdy bude rozhodnuto o zbytku věci. Správní orgán může vydat mezitímní rozhodnutí, jestliže je to účelné a umožňuje to povaha věci. V mezitímním rozhodnutí se rozhoduje o základu věci, zejména ve sporném řízení. Po právní moci mezitímního rozhodnutí nebo rozhodnutí v části věci správní orgán vydá následně rozhodnutí, kterým rozhodne o zbytku věci (tj. o náhradě za omezení vlastnického práva). Účastníci řízení ani žalobce se k podkladům pro mezitímní rozhodnutí do dne ústního jednání (tj. 23. 6. 2022) nevyjádřili, a dále nedoručili podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění do určeného dne ústního jednání žalovanému žádné námitky a důkazy k jejich prokázání. Žalobce měl tedy možnost žalobní body namítat již v průběhu řízení formou námitek, což ale neučinil.

26. Žalovaný je s ohledem na veškeré skutečnosti uvedené v tomto vyjádření toho názoru, že postupoval ve správním řízení v souladu s právními předpisy, což vyplývá z jeho vyjádření i ze zaslané spisové dokumentace.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

27. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 30. 11. 2022.
28. Nejprve v obecné rovině poukázala na procesní pasivitu žalobce ve vyvlastňovacím řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. I přesto, že byl žalobce žalovaným opakovaně poučen o důsledcích koncentrace řízení v uvědomění o zahájení řízení a v nařízení ústního jednání, neuplatnil v řízení žádné námitky ani se na výzvu žalovaného nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Za tohoto stavu žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl, a to tím spíše, že byl ve vyvlastňovacím řízení zastoupen advokátem. Podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí má povahu

mezitímního rozhodnutí a podle liniového zákona proti němu není možné uplatnit řádný opravný prostředek, tedy právě odvolání, nemohlo ani dojít k aplikaci pravidla § 82 odst. 4 správního řádu. Osoba zúčastněná na řízení však považuje za samozřejmé, že pokud by žalobce neuspěl se svými argumenty (odvolacími důvody) v odvolání, jelikož jeho žalobní důvody bezpochyby měl a mohl uplatnit již v průběhu vyvlastňovacího řízení, nemůže o to více tyto argumenty uplatit ani až nyní - v žalobě. K většině žalobních důvodů by tedy soud argumentací pravidlem uvedeným v § 82 odst. 4 správního řádu neměl přihlížet. Pokud by se snad soud neztotožnil s tímto právním názorem, pak osoba zúčastněná na řízení k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující.

Vada doručení napadeného rozhodnutí

29. Žalobce napadá absenci doručení geometrického plánu, na který napadené rozhodnutí ve výrokové části odkazuje. Z této skutečnosti žalobce dovozuje nezákonnost doručení napadeného rozhodnutí. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že geometrický plán není přílohou ani nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, a proto ani nebyl zaslán účastníkům spolu s napadeným rozhodnutím. Geometrický plán je součástí správního spisu žalovaného a žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí ze správního spisu žalovaného přirozeně vycházel. Žádný právní předpis neukládá žalovanému, že součástí rozhodnutí o vyvlastnění (nebo mezitímního rozhodnutí) musí být geometrický plán. Tato povinnost sice existovala do 31. 12. 2013, kdy vyvlastňovací úřad předával pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění spolu s geometrickým plánem katastrálnímu úřadu k provedení záznamu rozhodnutí do katastru nemovitostí. Po vzniku vkladové povinnosti vyvlastnítele od 1. 1. 2014 tato povinnost vyvlastňovací úřad již nezatěžuje. V této souvislosti poukazuje osoba zúčastněná na řízení na zákonné propojení pokusu o dohodu předcházející podání žádosti o vyvlastnění podle § 5 zákona o vyvlastnění s vyvlastňovacím řízením. Jak vyplývá z Prohlášení vyvlastnítele dokumentující pokus o dohodu s vyvlastňovaným, které je přílohou žádosti o vyvlastnění, vyvlastnitel zaslal vyvlastňovanému návrh smlouvy o zřízení věcného břemene spolu s informačním dopisem a předepsanými přílohami ve smyslu § 5 odst. 2 a 3 zákona o vyvlastnění (tedy i s geometrickým plánem). Vyvlastňovaný zásilku sice nepřevzal při doručení poštou, ale učinil tak následně při jednání s vyvlastnítelem. Je tedy nepochybné, že geometrický plán, na který odkazuje žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí, vždy měl a má žalobce k dispozici. To ostatně prokazuje i znalecký posudek vyvlastňovaného č. 6128-085/2022 (část B.2 - podklady předané znalci zadavatelem) založený ve správním spise žalovaného, kdy geometrický plán je jedním z podkladů pro vyhotovení posudku. Osoba zúčastněná na řízení také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78 (body 27-29). Z obsáhlé argumentace soudu jde zejména o závěrečné shrnutí: „*Stěžovatel opakovaně naráží na to, že geometrický plán nebyl součástí rozhodnutí o vyvlastnění v tom smyslu, že by byl jeho neoddělitelnou součástí. Tato argumentace je však vedena zcela formalisticky a účelově, neboť, jak zdůrazňoval i městský soud, geometrický plán je citován v rozhodnutí, je součástí správního spisu a žalobci měli možnost se s ním seznámit. Samotný fakt, že geometrický plán nebyl spojen s rozhodnutím, tedy nemůže mít žádný dopad do jeho práv.*“ V podobném případě se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku sp.zn. 30 A 22/2022, kde uvádí: „*S ohledem na výše uvedený procesní vývoj, tedy skutečnost, že došlo ke zrušení původního mezitímního rozhodnutí žalovaného, muselo následně dojít k vypracování nových a aktuálních geometrických plánů pro účely zápisu do katastru nemovitostí. Oddělované části pozemků jsou totožné s těmi, které byly oddělovány původně (v původním mezitímním rozhodnutí), nebyl tedy důvod, aby nové geometrické plány byly*

opětovně zasílány žalobcům zvlášť (uvedené se týká výroku I. Mezitímního rozhodnutí).“ a kde tedy dospěl k závěru, že vyvlastňovaný nemusí mít k dispozici ani aktuální geometrický plán. Krajský soud v rozsudku zašel ještě dál, když se vyjádřil k námitce absence geometrických plánů v návrhu kupní smlouvy, kde uvedl, že „v nyní posuzované věci nešlo v případě kupní smlouvy č. E-472/Ho o zdánlivé právní jednání ve smyslu § 553 odst. 1 o. z., neboť předmět smlouvy – geometrickými plány oddělené části Předmětných pozemků - byl stranám kontraktačního procesu znám“, znalost geometrického plánu dovodil ze znaleckých posudků a e-mailové komunikace. Na základě výše uvedeného se podle názoru osoby zúčastněné na řízení na popsany případ spíše neuplatní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, kde Nejvyšší správní soud sice dovodil, že jde o nezákonné doručení v případě, že rozhodnutí o doručení bylo doručeno společně s geometrickým plánem, který byl doručen ve formě, kterou zákon nepřipouští. Důvodem tohoto rozhodnutí ovšem nebylo to, že by byl geometrický plán nutnou přílohou rozhodnutí o vyvlastnění, ale to že geometrický plán byl doručen v zákonem nepovolené formě (datovou zprávou), respektive to, že se vyvlastňovaný neměl možnost s geometrickým plánem v zákonem stanovené formě možnost seznámit. Jinak řečeno, v situaci, kdy by geometrický plán byl součástí správního spisu a vyvlastňovaný by se s ním měl možnost seznámit a rozhodnutí o vyvlastnění by na něj pouze odkazovalo a neuvádělo ho jako nutnou přílohu, byl by rozsudek Nejvyššího správního soudu podle názoru osoby zúčastněné na řízení odlišný. Osoba zúčastněná na řízení také dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č.j. 2 As 62/2008-91, v němž soud konstatuje, že „...k soudnímu rozhodnutí, v jehož výroku se odkazuje na geometrický plán, nemusí být neoddělitelně takový geometrický plán připojen a postačuje, pokud je konkrétní geometrický plán citován ve výroku rozhodnutí a tvoří přílohu pravomocného rozhodnutí soudu při zápisu do katastru“. Uvedený názor má oporu v rozdílné povaze veřejné listiny od listiny soukromé a lze jej vztáhnout i k rozhodnutím správním.

Nejasnost a nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí

30. Žalobce napadá užití latinské fráze „in personam“ žalovaným ve výroku napadeného rozhodnutí a z toho dovozuje nejasnost a nepřesnost výroku rozhodnutí. K tomu osoba zúčastněná na řízení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č.j. 8 Afs 16/2007-705 (str. 13, 3. odst.): „Stěžovatel namítá, že rozsudek obsahuje v záhlaví latinské nadpisy a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť rozhodnutí je adresováno účastníkům řízení, kteří mají právo na vedení řízení v českém jazyce, což v sobě obsahuje i právo na obdržení rozhodnutí v českém jazyce a nelze od nich spravedlivě požadovat, aby rozuměli latinským pojmům Causae meritum, Acta a Causae Cognitio, které nejsou běžně používány. Od Nejvyššího správního soudu nelze spravedlivě požadovat, aby této námitce přisvědčil, neboť účastník řízení je zastoupen advokátem, jenž by těmito pojmy rozumět měl a mohl je tudíž klientovi osvětlit, navíc jak stěžovatel uvádí v samotné námitce, tyto „názvy, které strukturují text odůvodnění“ mají pouze usnadňovat orientaci v textu. Pokud ji tedy neusnadnily, nesplnily sice svůj účel, v žádném případě však nezaložily významnou vadu řízení neb jimi nebylo zasaženo do práv stěžovatele.“ Ani poukaz žalobce na nesprávný tvar fráze „in personam“ neobstojí. Jde o, v právní teorii, frekventovaně používaný pojem nezpochybnitelného obsahu. Podle překladových slovníků se jedná o ekvivalent českého jazyka „ve prospěch osoby“ (srov. jakýkoli slovník cizích slov), což přiléhavě vystihuje užití fráze ve výroku napadeného rozhodnutí. Nehledě na to, že žalovaný význam této fráze zcela jasně popsal (vysvětlil) i v dalším textu napadeného rozhodnutí, např. slovy „...věcné břemeno zřizuje „in personam“ na dobu neurčitou a povinnosti vyplývající z věcného břemene

přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku“. Tedy i z dalších částí napadeného rozhodnutí je adresátovi rozhodnutí nepochybně vysvětleno, jaký typ věcného břemene se napadeným rozhodnutím zřizuje, tedy že zavazuje nejen adresáta rozhodnutí, ale i jeho další právní nástupce a napadené rozhodnutí rozhodnutí proto nemůže obsahovat žádnou právní nejistotu.

31. Žalobce dále napadá prostorové vymezení věcného břemene formulací výroku I. napadeného rozhodnutí ... *v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů vedení*. Tato formulace opět podle mínění žalobce zakládá nejasnost a nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že vyvlastňovací úřad je vázán návrhem (žádostí) vyvlastnitel. Vyvlastnitel se vymezení rozsahu omezení vlastnického práva žalobce domáhá obdobnou formulací v čl. II.D a čl. V. žádosti o vyvlastnění, a to však současně ve spojení s plošným vymezením rozsahu věcného břemene podle geometrického plánu, který je přílohou žádosti. Slova kolmý průmět vodičů na pozemek slouží k slovnímu, a podle osoby zúčastněné na řízení přehlednému a prakticky výstižnému, vymezení konce jedné ze stran věcného břemene, když kolmý průmět vodičů na pozemek popisuje plošné ukončení věcného břemene, což je logické, když za tímto bodem (koncem vodičů vedení PS) se již vedení na pozemku dále fyzicky nenachází. Co se týče režimu plochy stavby, tedy prostoru mezi krajními vodiči vedení, zde osoba zúčastněná na řízení odkazuje na podrobný výklad v dalších částech tohoto vyjádření k charakteru stavby, její trase na dotčených pozemcích a souvislosti s existujícím vedením.

Překročení žádosti vyvlastnitel, rozpor s odůvodněním napadeného rozhodnutí nedostatek jeho důvodů a porušení zásady čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod

32. Argumentací tohoto žalobního bodu žalobce, podle mínění osoby zúčastněné na řízení, účelově fabuluje nezákonnost napadeného rozhodnutí vytvářením neexistujícího rozporu mezi zřízením věcného břemene, resp. rozšířením zákonného věcného břemene existujícího vedení. Žádný rozpor mezi žádostí na vydání rozhodnutí (viz čl. V žádosti o vyvlastnění) a výrokem napadeného rozhodnutí neexistuje. Komparací žádosti vyvlastnitel a výroku I. napadeného rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že co do vymezení rozsahu a obsahu věcného břemene je žádost vyvlastnitel s výrokem napadeného rozhodnutí kompatibilní. Žalovaný byl žádostí vyvlastnitel vázán a napadeným rozhodnutím ji nepřekročil. Nic na tom nemění ani vysvětlující pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zmiňuje souvislost s existujícím vedením, kterou povolená stavba „*V487/488-vedení 400kV VER-VIT*“ mění a jejíž trasu na dotčených pozemcích žalobce kopíruje. Pokud žalobce uvádí, že se v průběhu vyvlastňovacího řízení či případně i v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyskytuje slovní spojení „*rozšíření stávajícího zákonného věcného břemene*“, nejedná se o žádnou vadu napadeného rozhodnutí či informaci, která by snad činila toto rozhodnutí zmatečné. O tom, že věcné břemeno bylo napadeným rozhodnutím opravdu zřízeno, tedy že předmětem napadeného rozhodnutí nebylo jakési „*rozšíření jiného, již existujícího, věcného břemene*“, nepanuje pochybnost. Uvedené je zřejmé již i jen z výroku napadeného rozhodnutí (slova „*zřizuje se věcné břemeno*“) a také z geometrického plánu, který jasně znázorňuje, jak věcné břemeno vypadá (jaká je jeho plocha a promítnutí na pozemek). Za nejzásadnější však považuje osoba zúčastněná na řízení to, že žalobce se v žalobě vyvlastnění nebrání. Nebrání se totiž zřízení věcného břemene v ploše, v jaké je věcné břemeno vymezeno v geometrickém plánu (resp. v ploše, která je předmětem vyvlastňovacího řízení). Žalobce žalobou naopak paradoxně, a zcela výslovně, požaduje a usiluje o to, aby byla plocha věcného břemene vyvlastněna v mnohem širším plošném

rozsahu, než jak jej plošně vymezuje napadené rozhodnutí, tedy aby kromě plochy věcného břemene vymezené napadeným rozhodnutím (s níž souhlasí) byla tato plocha dále rozšířena. Z žaloby tedy jasně vyplývá, že žalobce s vyvlastněním práv k jeho pozemku, resp. se zřízení věcného břemene souhlasí a počítá, avšak jen se domáhá, aby plocha věcného břemene byla ještě větší. Žalobce se domnívá, že omezení jeho pozemku mělo být podle jeho názoru ještě větší (žalobce požaduje zřízení věcného břemene ve větším plošném rozsahu). Žalobce tedy svým požadavkem uplatněným v žalobě směřuje jen k získání větší náhrady za zřízení věcného břemene tím, že požaduje zvětšit plochu věcného břemene, za kterou se náhrada za věcné břemeno vypočítává. Argumenty žalobce v tomto žalobním bodě o vadách rozhodnutí nemohou uspět. Je věcí vyvlastnítele, v jakém rozsahu, nezbytném pro umístění a provozování stavby, se domáhá omezení vlastnického práva žalobce k dotčeným pozemkům. Vyvlastnitel je povinen v maximální možné míře šetřit práva dotčených vlastníků pozemků a vyvlastnění lze podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Jak bylo uvedeno výše, žalobce nenapadá excesivní rozsah omezení vlastnického práva k jeho pozemkům, nerozporuje plochu vyvlastněného věcného břemene, naopak tvrdí, že vyvlastněná plocha je nedostatečná. Pokud by snad, čistě hypoteticky, měl žalobce pravdu v tom, že vyvlastněná plocha věcného břemene je pro umístění a provozování stavby nedostatečná (nedostatečně široká), pak by ani tato skutečnost nepředstavovala žádnou vadu napadeného rozhodnutí. Znamenala by snad nanejvýše jen „omyl“ osoby zúčastněné na řízení v tom, že ve své žádosti nepožadovala dostatečný rozsah věcného břemene. Výsledkem by bylo rozhodnutí, které nezajišťuje dostatečné věcné břemeno pro potřeby osoby zúčastněné na řízení a ta by v takovém případě byla nucena zajistit si další věcné břemeno, a to primárně smluvně (dohodou) s vlastníkem pozemků (se žalobcem), v případě nemožnosti dohody pak opětovným (dalším) řízením o vyvlastnění. Ani tato hypotetická situace by však nepředstavovala žádný důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, které by bylo zcela v pořádku, když rozsah věcného břemene, které vyvlastňuje je nepochybně rozsahem, který je pro stavbu potřebný, ostatně správnost rozsahu věcného břemene tvrdí i žalobce, jen se však domáhá jeho dalšího dodatečného rozšíření. V tomto smyslu je třeba připomenout i obecné pravidlo občanského práva, které znemožňuje, aby někdo užíval cizí věc, tj. i pozemek, bez zajištění a disponování užívacím titulem. Pokud by bylo pravdou, že věcné břemeno bylo napadeným rozhodnutím vyvlastněno v nedostatečném plošném rozsahu, pak napadené rozhodnutí netrpí vadou, jelikož ve vyvlastněné ploše oprávněně zasahuje do práv žalobce, jelikož nezřizuje věcné břemeno v nedovoleném rozsahu. Případné negativní dopady nedostatečného rozsahu věcného břemene by v takovém případě nesl pouze samotný vyvlastnitel (osoba zúčastněná na řízení), nikoli vlastník pozemku, kterému je naopak nedostatečný rozsah věcného břemene, resp. napadené rozhodnutí, pouze ve prospěch. V případě, pokud by osoba zúčastněná na řízení užívala pozemek žalobce (mimo vyvlastněného rozsahu věcného břemene) bez užívacího titulu, jak tvrdí a obává se žalobce, bude řešením opět použití obecných pravidel občanského práva, tj. možnost, aby žalobce použil právní nástroje proti neoprávněnému zásahu do cizí věci.

Vady žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a nesprávný právní názor žalovaného o tom, že daná stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby

33. Za zcela zásadní považuje osoba zúčastněná na řízení skutečnost, že tento žalobní bod je zcela irrelevantní a soud by se jím proto neměl vůbec zabývat. Je totiž zcela nepodstatné, jak je stavební činnost (resp. stavba), kterou na pozemcích plánuje realizovat osoba

zúčastněná na řízení, kvalifikovaná podle stavebního zákona. Řízení o vyvlastnění se vede podle zákona o vyvlastnění. Vyvlastňovací úřad postupuje podle zákona o vyvlastnění. Předmětem vyvlastnění není posuzování a stanovování druhu stavby, resp. jejího povolovacího režimu, podle stavebního zákona. Vyvlastňovací úřad je vázán vydaným pravomocným povolením podle stavebního zákona (např. územním rozhodnutím, společným povolením, apod.). Zda bylo vydáno správné povolení podle stavebního zákona či zda trpělo (trpí) určitými vadami, je předmětem a otázkou řízení podle stavebního zákona, nikoli podle zákona o vyvlastnění. Pokud měl žalobce o správnosti „kategorizace“ stavební činnosti pochybnosti, měl tuto svou pochybnost řešit postupy a instituty stavebního práva a brojit proti povolovacímu rozhodnutí stavby vedení. Pouze pokud by se snad soud neztotožnil s tímto právním názorem, uvádí osoba zúčastněná na řízení dále i následující.

34. K obsáhlému odůvodnění tohoto žalobního bodu žalobcem uvádí osoba zúčastněná na řízení následující poznámky:

- k existujícímu vedení,
- k charakteru/druhu umístěné a povolené změny stavby vedení,
- k zákonnému věcnému břemeni podle § 22 elektrisačního zákona
- k vadám znaleckého posudku vyvlastňovaného vymezení rozsah věcného břemene,
- k ochrannému pásmu vedení,
- k rozsahu omezení vyvlastňovaného/žalobce umístěnou a povolenou změnou stavby vedení a jeho porovnání s omezením existujícím vedením, resp. k nabytí vlastnictví dotčených pozemků s již existujícím vedením.

1. Na dotčených pozemcích žalobce je umístěno a provozováno existující vedení. Toto vedení bylo vybudováno a uvedeno do provozu v roce 1960 a na jeho režim dopadá elektrisační zákon, včetně zákonného věcného břemene podle § 22 tohoto zákona. Existující vedení existovalo na pozemcích žalobce již dávno předtím, nežli tyto pozemky žalobce nabyt do svého vlastnictví (viz dále i bod 6 níže).

2. Žalobce se mylně domnívá, že o druhu stavby vedení rozhoduje (měl rozhodnout) vyvlastňovací úřad. Vyvlastňovacímu úřadu však, jak je uvedeno výše, takové posouzení věcně nenáleží. O druhu stavby rozhodl ještě před zahájením vyvlastňovacího řízení stavební úřad, kterým je podle § 16 odst. 2 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“). Tento specializovaný stavební úřad, který mimo jiné rozhoduje o umístění a povolení rozsáhlých energetických liniových staveb, vydal dne 9. 11. 2021 společné povolení č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021 (dále jen „Společné povolení“), kterým byla změna předmětné stavby povolena. Vyvlastnitel toto rozhodnutí založil do správního spisu žalovaného a žalobce, jako vyvlastňovaný, se k obsahu tohoto podkladu pro napadené rozhodnutí v průběhu vyvlastňovacího řízení nevyjádřil. MPO ve Společném povolení (viz str. 9, 3 odst.), mimo jiné, uvádí: „*Stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. změnu (přestavbu) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km (SO 01).*“ Co se týče dotčených pozemků žalobce, právě na nich se jedná o úsek vedení, který vymezilo MPO jako změnu

dokončené stavby. Připravovaná změna stavby na pozemcích žalobce věrně kopíruje trasu existujícího vedení a pozice existujících stožárů se nemění. Jak vyplývá ze Společného povolení, žalobce byl účastníkem společného řízení, ve kterém uplatnil obdobné námitky proti druhu stavby, jako ve své žalobě, které stavební úřad v rozhodnutí vypořádal (viz str. 167 a 169-170 Společného povolení). Žalobce vypořádání své námitky akceptoval, proti Společnému povolení se neodvolal a respektoval tedy rozhodnutí MPO, kterým byl mimo jiné vymezen druh stavby (změna dokončené stavby) na jeho pozemcích. Namísto toho nyní brojí proti napadenému rozhodnutí a domáhá se jiného vymezení druhu stavby v soudním přezkumu správního rozhodnutí, jehož předmětem nemohlo a ani nemůže být posuzování a určení druhu stavby, protože jednak tato otázka vyvlastňovacímu úřadu nepřísluší a dále již o ní bylo pravomocně (a závazně) rozhodnuto v předcházejícím správním řízení.

3. Žalobce napadá zákonné věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona i elektrisační zákon samotný. Uvádí, že se jedná o předpis z doby nesvobody a je nepřípustné, aby jím byl žalobce v současnosti zatížen. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se jedná o právní normu, která byla účinná až do 31. 12. 1994, přičemž platnost zákonných věcných břemen zůstala zachována dodnes (srov. § 45 odst. 3 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci a § 98 odst. 4 energetického zákona). Žalobce nemá pravdu v tom, že by zákonná věcná břemena podle elektrisačního zákona byla zřizována bez náhrady. Podle § 22 odst. 2 elektrisačního zákona měl vlastník či uživatel nemovitosti naopak výslovné právo na přiměřenou jednorázovou náhradu, pokud byl energetickou stavbou podstatně omezen v užívání nemovitosti. Stejně tak podle § 27 elektrisačního zákona v případě vyvlastnění náležela vyvlastňovanému náhrada. Podle § 22 odst. 3 elektrisačního zákona *oprávnění podle odstavce 1 vznikají povolením ke stavbě vedení a zanikají zrušením vedení*. V případě existujícího vedení však podle Společného povolení MPO nedochází na pozemcích žalobce ke zrušení vedení, ale ke změně dokončené stavby. Trasa existujícího vedení i pozice existujících stožárů zůstávají zachovány. Žalobce svá tvrzení ohledně zániku existujícího vedení nijak neprokázal. V podrobnostech osoba zúčastněná na řízení odkazuje na Společné povolení a rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 9. 2008, sp.zn. 22 Cdo 216/2006, podle kterého *„jestliže oprávnění zřídit a provozovat elektrické vedení na cizím pozemku vzniklo pro vedení určitého napětí a vymezenou trasu, přičemž vznik tohoto oprávnění vyplýval z veřejného zájmu na jeho existenci, nelze § 22 odst. 3 elektrisačního zákona, který stanoví, že oprávnění zaniká zrušením vedení, vyložit jinak, než že jde o situaci, kdy vedení nemá již nadále vůbec v takto vymezené kvalitě a trase existovat“*. V daném případě tak tomu není, protože dochází ke změně dokončené stavby a kontinuálnímu (nepřerušnému) umístění a provozování vedení přenosové soustavy.

4. Žalobce jako jediný relevantní důkaz pro svá tvrzení odkazuje na znalecký posudek, který založil do řízení. Jedná se o posudek č. 6128-085/2022 ze dne 23. 6. 2022 zpracovaný znalcem vyvlastňovaného (žalobce) ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění. I když to ze žaloby výslovně nevyplývá, od tohoto posudku odvozuje žalobce jím domáhaný výrazně větší rozsah vyvlastnění oproti požadavku v žádosti vyvlastnítele i výroku napadeného rozhodnutí. Proti tomuto posudku podal vyvlastnitel (osoba zúčastněná na řízení) v řízení dne 7. 8. 2022 námitky pro vady posudku, které jsou natolik zásadní, že činí posudek jako podklad pro napadené rozhodnutí nepoužitelným. Zásadního omylu se znalec dopouští v části *„Popis stavby SO 01 – V487/488 vedení 400 kV VER-VIT“*, kde konkrétně na str. 31 posudku mimo jiné uvádí: *Principiálně se v daném případě jedná o*

následující případ: - odstranění stavby nadzemního vedení 220kV (na jednom sloupu je dvojice vedení: V224 a V223) a zrušení nezapsaného věcného břemene, - výstavba nového dvojitého (paralelního, peážujícího) vedení 2 x 400 kV, - vklad věcného břemene do katastrálního operátu, náhrada. / Nereprodukovatelný obrázek 3 vedení / Poznatky : - jedná se o trasy paralelních nadzemních vedení, namísto zdvojeného vedení trasy 220 kV, budou vybudovány dvě trasy po 400 kV, které budou souběžné, peážující, - jedná se o znásobení počtu tras nadzemního elektrizačního vedení, současně se jedná o zkapacitnění původní trasy, stavba využívá koridory, které jsou dány příslušnou ZUR Ústeckého a Karlovarského kraje a územními plány jednotlivých obcí. Znalec se nesprávně domnívá, že existující vedení bude odstraněno a po obou stranách odstraněného vedení budou vybudovány 2 paralelní vedení o napěťové úrovni 2 x 400 kV označené jako V487 a V488. Z žádného podkladu založeného ve správním spise žalovaného takový závěr nevyplývá. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje především [na] Společné povolení. Společným povolením nebyla povolena výstavba 2 paralelních, samostatných vedení 2 x 400 kV, ale pouze jediného vedení, které ponese zdvojené vodiče a které bude kopírovat trasu existujícího vedení, přičemž pozice existujících stožárů se nezmění. Tento hrubý omyl znalce vede následně k zásadním vadám posudku pro ocenění věcných břemen, např. kdy znalec fabuluje stanovení náhrady za údajné ochranné pásmo mezi dvěma samostatnými vedeními, stejně jako nesmyslné ocenění dvojnásobku stožárových míst (neobdělávatelných ploch) v rozporu s výše popsanou povolenou stavbou Společným povolením. V podrobnostech osoba zúčastněná na řízení odkazuje na její zmiňované námítky upozorňující na vady posudku. Žalobce je tak zřejmě i v omylu, co přesně bude osoba zúčastněná na řízení realizovat, resp. jak bude vedení ve skutečnosti stavebně-technicky vypadat a následně zřejmě i proto dochází k chybnému závěru ve věci kategorizace druhu stavby podle stavebního zákona.

5. Žalobce v žalobním bodu 4 (odst. ii, resp. iii), spojuje újmu, kterou je již zatížen z důvodu existujícího vedení, resp. bude zatížen připravovanou změnou dokončené stavby, také s ochranným pásmem vedení, tedy s plochou, která překračuje i vně krajních vodičů a spojuje náhradu za zřízení věcného břemene i s touto plochou ochranného pásma. Fakticky se tak domáhá zahrnutí plochy ochranného pásma vedení do rozsahu věcného břemene. Na podporu své argumentace žalobce opět odkazuje na znalecký posudek uvedený v předchozím bodu 4 tohoto vyjádření. Znalec v části E – Posudek 2 (str. 62-64), k metodice ocenění ochranného pásma nepřipustně zahrnuje do ocenění věcného břemene i ochranné pásmo vedení. Tento postup je nejen v rozporu s požadovaným rozsahem vyvlastnění uplatněným vyvlastnitelem v žádosti o vyvlastnění, ale především v rozporu s energetickým zákonem. Energetický zákon v § 24 odst. 4 spojuje a definuje vymezení rozsahu věcného břemene výslovně odkazem na odst. 3 písm. e) téhož ustanovení zákona, tedy se stavbou přenosové soustavy (právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení). Co se týče prostorového vymezení stavby přenosové soustavy, energetický zákon toto stanoví negativně v § 46 odst. 3, když vymezuje ochranné pásmo vedení přenosové soustavy. Z této dikce lze dovodit, že vlastní vedení (fyzická stavba vedení) přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezeno právě průmětem krajních vodičů tohoto vedení na povrch pozemku. Pro jiné účely a instituty energetického zákona se věcné břemeno nezřizuje. Nezřizuje se tedy ani pro ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona. Ochranné pásmo zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona, resp. vzniká již právní mocí rozhodnutí povolujícího (resp. umísťujícího) stavbu vedení. Nevzniká v žádném případě nikdy smluvně ani vyvlastněním. Omezení z ochranného

pásma také nezatěžují pouze vlastníka pozemku, ale okruh početně neomezených osob. O tom, že ochranné pásmo a věcné břemeno jsou dva zcela odlišné právní instituty, panuje absolutní jistota i v právní teorii. Osoba zúčastněná na řízení se se zpochybňováním těchto závěrů setkává pravidelně, přitom jí není známo jediné správní ani soudní rozhodnutí, které by tuto otázku rozhodlo opačně. Na podporu svého názoru osoba zúčastněná na řízení k tomuto vyjádření předkládá soudu nedávné stanovisko gesčního garanta a autora energetického zákona - MPO. Současně, jak vyplývá z § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění, vyvlastňovací úřad nezahajuje vyvlastňovací řízení z moci úřední, ale výhradně na základě žádosti vyvlastnitelů, proto je rozsahem této žádosti vázán. Je tedy vázán i rozsahem věcného břemene uvedeným v žádosti o vyvlastnění. Tímto rozsahem je také vázán i znalec podávající v tomto řízení znalecký posudek.

6. Žalobce v žalobním bodu 4. (odst. iii), zjevně nepřiměřeně zveličuje omezení užívání dotčených pozemků, když uvádí, že v prostoru vedení vymezeném mezi krajními vodiči vedení nebude moci své pozemky užívat téměř vůbec a v prostoru ochranného pásma vedení bude omezen v rozsahu uvedeném § 46 energetického zákona. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že žalobce stejně jako dosud nebude omezen v činnostech předvídaným druhem pozemků (i po výstavbě vedení půjde stále o druh pozemku zemědělská půda), a to platí i pro části pozemků přímo pod vodiči vedení, kde i použití nejvyšší zemědělské mechanizace (nakladače s výsuvným ramenem) je podle relevantní technické normy přípustná. Omezení v ochranném pásmu bude naprosto shodné s omezením vyplývajícím pro něj již dnes, tj. z existence existujícího vedení. Ostatně žalobce nabyl dotčené pozemky již v době, kdy existující vedení na pozemcích již bylo umístěno a provozováno (od r. 1960). Žalobce si tedy musel být vědom zátěže pozemků a bez jakýchkoliv komplikací na nich provozoval zemědělské podnikání až do současnosti (a bude tomu tak i po realizaci stavby povolené Společným povolením).

35. Osoba zúčastněná na řízení s ohledem na vše shora uvedené navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

V.

Sdělení žalobce k výzvě soudu

36. Soud žalobce výzvou ze dne 1. 12. 2022, č.j. 55 A 65/2022-98, vyzval, aby ve stanovené lhůtě soudu ke sp.zn. 55 A 65/2022 sdělil, zda má v dispozici geometrický plán č. 75-141624/2015, ověřený dne 20. 7. 2015 s číslem 336/2015 s tím, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, bude soud vycházet z toho, že žalobce má předmětný geometrický plán v dispozici, neboť v žalobě jeho obsahem argumentuje a ze znaleckého posudku ev. č. 6128-085/2022, který je součástí správního spisu a jehož zadavatelem byl žalobce, se podává, že předmětný geometrický plán byl podkladem pro vypracování znaleckého posudku, a to podkladem získaným ze strany zadavatele znaleckého posudku.
37. Na to žalobce v podání ze dne 6. 12. 2022 soudu sdělil, že potvrzuje, že pro účely vypracování jím zadaného znaleckého posudku byl ze správního spisu opatřen citovaný geometrický plán. Dále uvedl, že jádrem žalobcova žalobního bodu však není to, že by mu geometrický plán nebyl zpřístupněn, ale to, že tento geometrický plán nebyl nedílnou součástí napadeného rozhodnutí (ostatně ani být nemohl, neboť žalovaný doručoval napadené rozhodnutí zástupci žalobce do datové schránky, což vylučuje doručení geometrického plánu). Takový požadavek byl přitom vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93. S ohledem na tuto skutečnost

žalobce žádá, aby soud uložil žalovanému, aby řádně (tj. včetně geometrického plánu) doručil žalobci napadené rozhodnutí. Ostatně v obdobných věcech jiných žalobců (např. naposledy ve věci sp.zn. 77 A 64/2022) soud takto rovněž, byť v jiném obsazení, rozhodl.

VI.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

38. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení replikou, ve které uvedl následující.

K vyjádření žalovaného

I. Ke geometrickému plánu jakožto nedílné součásti správního rozhodnutí

Žalobce nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že u veřejných listin není třeba, aby geometrický plán byl součástí rozhodnutí. Judikatura, na níž odkazuje žalovaný, je totiž již překonaná. Pokud jde o aktuální právní stav, dovoluje si žalobce ocitovat z bodu 7 a 12 odůvodnění usnesení Krajského soudu v Plzni č.j. 57 A 88/2022-31, vydaného v „příbuzném“ řízení ohledně obdobné žádosti osoby zúčastněné na řízení o vyvlastnění, o níž rozhodoval také žalovaný: „Otázka, jak lze řádně doručit účastníkovi geometrický plán, vymezující rozsah omezení vlastnického práva k části pozemku, byla již vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, body 13, 14, 16 a 17 následovně: Nejvyšší správní soud vyložil, že § 24 odst. 4 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, výslovně vylučuje konverzi geometrického plánu. Geometrický plán je podle § 48 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, neoddělitelnou součástí listiny, na podkladě kterého má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp.zn. 20 Cdo 588/2022, Nejvyšší správní soud shrnul, že listinný geometrický plán, který je součástí správního rozhodnutí, nelze konvertovat do elektronické podoby, a proto správní orgány nesmí rozhodnutí, jehož součástí je geometrický plán, doručovat datovou zprávou, ale musí ho doručit jiným způsobem upraveným v § 19 odst. 1, 2 správního řádu. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v těchto případech nelze uvažovat o doručení v materiálním smyslu. (...) Soud aplikoval popsaná východiska na posuzovanou věc a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalobci řádně doručeno dosud nebylo. (...) Soud obecně nespornuje, že jedno vyhotovení předmětného geometrického plánu musí být součástí správního spisu, avšak to nevylučuje povinnost správního orgánu řádně doručit účastníkům řízení správní rozhodnutí spolu s geometrickým plánem [jeho jiným vyhotovením – srov. § 3 odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb. ve spojení s § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 184/2006 Sb.], protože jde o jeho nedílnou součást.“ Z toho plyne jednoznačně, že žalovaný měl povinnost doručit napadené rozhodnutí žalobci včetně geometrického plánu.

II. K otázce nejasnosti výroku, jímž bylo zřízeno věcné břemeno

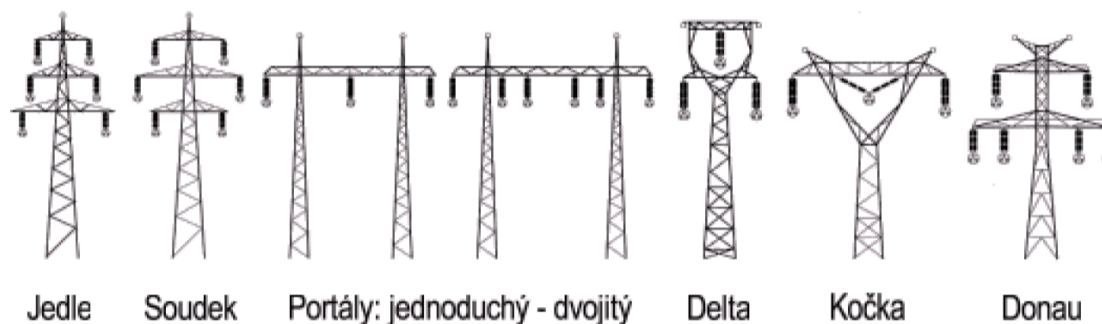
39. Jakkoliv judikatura v určitých případech připouští, aby v odůvodnění soudních či správních rozhodnutí byla používána ustálená latinská sousloví, pak ve výrocích rozhodnutí užití latiny dle přesvědčení žalobce nemá místo. Případná existence právního zastoupení účastníka však správní orgán neopravňuje, aby ve výroku svého rozhodnutí užíval laické veřejnosti nesrozumitelné pojmy v sice možná poetickém, ale cizím a mrtvém jazyce; výrok rozhodnutí přeci není určen jen účastníkům řízení, ale i dalším osobám (například právním nástupcům žalobce), neboť je právním titulem věcného práva, které se zapisuje do katastru nemovitostí.

40. Žalobce nenamítá, že by nejasnost výroku způsobovalo samo použití výrazů „kolmý průmět“ nebo „krajní vodič“. Ty jsou jistě srozumitelné. Jádrem jeho námítky je skutečnost, že plocha těmito výrazy vyjádřená – tj. „*plocha pozemku vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení*“ (cit. z napadeného rozhodnutí) je ve skutečnosti větší než plošný rozsah, který žalovaný uvedl u jednotlivých žalobcových pozemků. Žalobci je příčina této disproporce samozřejmě zjevná (žalovaný nebral v úvahu plochu, v níž jsou pozemky údajně již dotčeny zákonným věcným břemenem stávajícím), nicméně to je třeba si z napadeného rozhodnutí pouze domýšlet, neboť detailněji se existencí a rozsahem stávajícího věcného břemene žalovaný nezabýval, což způsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí na podkladě nedostatku důvodů a nepřezkoumatelnosti.

III. K rozsahu dotčení žalobcových pozemků vyvlastněním a „stávajícím věcným břemenem“

41. Nelze souhlasit s názorem žalovaného, že se nemusel vypořádávat s již existujícím věcným břemenem podle § 22 elektrisačního zákona, protože prý „*v tomto směru nebylo vyvlastnitem ničeho navrhováno, což samo o sobě vyplývá ze záměru vyvlastnitele, a to provést změnu stávající stavby přenosové soustavy*“. Úkolem vyvlastňovacího úřadu totiž bezesbýtku musí být přezkoumání toho, zda vyvlastnitem (zde osoba zúčastněná na řízení) uváděný záměr odpovídá navrhovanému rozsahu vyvlastnění, což plyne výkladem z § 3 zákona o vyvlastnění. Pokud vyvlastňovací úřad zjistí, že vyvlastňovaný by byl záměrem dotčen více, než v jakém rozsahu navrhuje vyvlastnitel vyvlastnění, měl by návrh zcela zamítnout, pokud jej navrhopatel neupraví.
42. Není přitom pochyb, že realizací záměru vybudovat na pozemcích žalobce zcela nové vedení přenosové soustavy omezí žalobce mnohem více, než v jakém osoba zúčastněná na řízení vyvlastnění navrhuje. Pokud pak osoba zúčastněná na řízení současně tvrdí, že ve vnitřní části pásu vyvlastnění třeba není, neboť má titul k realizaci záměru podle předchozí právní úpravy (tj. věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona), pak byl žalovaný povinen toto tvrzení o existenci a rozsahu tohoto věcného břemene skutkově i právně přezkoumat; neučinil-li tak, způsobuje to nezákonnost jeho rozhodnutí na podkladě nedostatku důvodů a nepřezkoumatelnosti.
- a. Tvrzení osoby zúčastněné na řízení o částečné existenci titulu k realizaci jejího záměru byl žalovaný povinen přezkoumat i z hlediska toho, zda v případě existence tohoto titulu v podobě věcného břemene podle § 22 elektrisačního zákona nedojde v případě demontáže stávající stavby přenosového vedení k jeho zániku. Totiž i podle žalovaným předkládaného rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 216/2006 je třeba zkoumat, zda dojde k pouhé výměně vedení, či zrušení vedení stávajícího a zřízení nového. Judikatura zde zatím dovodila, že samotná skutečnost, že v původní trase došlo k výměně elektrického vedení téhož napětí, zánik oprávnění zřídit a provozovat vedení na cizím pozemku způsobit nemůže. V posuzované věci však nejde o zřízení vedení v dřívější kvalitě a trase – dojde totiž k podstatné změně charakteru vedení: nově jde o strategickou stavbu uznanou za takovou zákonodárcem a též dojde ke zdvojnásobení vedeného napětí z 220 kV na 400 kV.
- b. V souvislosti s tím dojde k užití zcela jiných stožárů, což z technického hlediska značí pravděpodobnou nemožnost užití stávajících stožárových míst, i když osoba zúčastněná na řízení zatím tvrdí opak.
43. Pro posouzení podmínek pro vyvlastnění je proto třeba zodpovědět otázku, zda zamýšlený záměr osoby zúčastněné na řízení je změnou dokončené stavby (jak tvrdí žalovaný a osoba

zúčastněná na řízení na podkladě společného povolení) nebo zřízení stavby nové, které si vyžádá snesení stavby původní (jak tvrdí žalobce již v žalobním bodu v čl. II/4/i. žaloby). V návaznosti na argumentaci žalovaného žalobce upozorňuje na to, že z projektové dokumentace plyne, že na novém vedení budou užité jiné než nyní užité stožáry, konkrétně typ Donau, Portál a Delta. Pro názornost – každý stožár elektrického vedení má zcela jinou podobu a v důsledku toho i jiný způsob jeho vetknutí do terénu:

44. Typy stožárů Donau, Portál a Delta se na pozemcích žalobce v současné době nenacházejí, jedná se o jiný typ stožáru.
45. Na podkladě všeho výše uvedeného lze shrnout, že stávající vedení, které bude před realizací záměru osoby zúčastněné na řízení sneseno, oproti záměru osoby zúčastněné na řízení:
 - a. není z hlediska zákona zásadní stavbou energetické infrastruktury (viz příloha k liniovému zákonu)
 - b. vede poloviční napětí elektrické energie (plyne z projektové dokumentace)
 - c. nese polovinu vodičů
 - d. bude vetknuto do pozemku žalobce konstrukčně jiným způsobem vzhledem k použití jiných sloupů (u sloupu typu Portál může dojít k vetknutí do pozemku dokonce na dvou místech)
 - e. sice vede zhruba ve stejné trase, ale stožárová místa se budou lišit.
46. Proto měl žalovaný správně dojít k závěru, že se nejedná o „změnu stávající stavby přenosové soustavy“, jak tvrdí, ale že se jedná o zcela novou stavbu přenosové soustavy, k níž musí osoba zúčastněná na řízení získat zcela nový právní titul v celé ploše. Není přitom rozhodující, jak je stavba pojmenována ve správním rozhodnutí, jímž byla povolena. Rozhodující jsou skutečné vlastnosti navrhovaného záměru v porovnání se stávajícím stavem.

IV. K údajné pasivitě žalobce ve správním řízení a k ochrannému pásmu vedení podle § 46 energetického zákona

47. V bodě 57 svého vyjádření žalovaný namítá, že své žalobní body žalobce nevzněl již ve správním řízení formou námitek, jinými slovy, že žalobce v řízení zůstal pasivní. Žalobce však své námitky vznesl formou předložení znaleckého posudku, který žalovaný zmiňuje ve vyjádření. Daný znalecký posudek pak kromě výše náhrady za omezení žalobcova vlastnického práva odráží i náhled na rozsah omezení žalobcova vlastnického práva, který se tím stal v řízení sporným a žalovaný byl povinen se s ním již ve svém rozhodnutí

vypořádat.

48. Pokud pak jde o samotné ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona, jehož zohlednění znaleckému posudku žalovaný vyčítá, pak v tomto směru lze žalovanému vyčítat formalismus, který zcela přehlíží žalobcova ústavně garantovaná práva. Tvrdí-li totiž žalovaný, že „*ochranné pásmo zatěžuje dotčené nemovitosti ze zákona*“, pak vůbec nebere v úvahu skutečnost, že nebylo-li by stavby vedení, nebylo by ani ochranného pásma. Pokud tedy dojde k vyvlastnění žalobcova majetku pro dotčenou stavbu přenosové soustavy, pak sice skutečně vznikne ze zákona ochranné pásmo, avšak v příčinné souvislosti s tímto vyvlastněním. Garantuje-li Listina základních práv a svobod žalobci, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu, pak taková náhrada musí být poskytnuta za celé omezení vlastnického práva. Nelze toto omezení rozložit do více celků tak, že jen část celkové míry omezení vlastnictví bude pokryta věcným břemenem zřízeným za náhradu, přičemž zbylá část bude státem omezujícím vlastnické právo označena za „*již dříve zatíženou*“ podle totalitního zákonodárství bez náhrady, popřípadě za omezenou „*ze zákona*“, jako by vyvlastnění části prvé vůbec nebylo.
49. Je proto za liché a etastické třeba považovat tvrzení žalovaného, že „*existenci ochranného pásma nespojuje zákon s povinností provozovatele zajistit věcné břemeno*“. Naopak je třeba zkoumat, v jakém rozsahu zamýšlená stavba vlastníka fakticky omezí, ale tím už se žalobce ve svých podáních zabýval opakovaně.

K vyjádření osoby zúčastněné na řízení

50. V mnoha ohledech se argumenty žalovaného a osoby zúčastněné na řízení překrývají. Žalobce se tedy v této části své repliky vyjádří jen k tomu, co osoba zúčastněná na řízení uvádí nad rámec argumentace žalovaného:
51. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se bezesporu v řízení o správní žalobě nemůže uplatnit. S ohledem na ústavní zásadu, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, není užití analogie v procesních pravidlech přípustné, zvláště když je tato analogie navrhována napříč jednotlivými procesními předpisy. Správní soudnictví je ovládáno zásadou plné jurisdikce a žalobce má právo v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí nechat soudem přezkoumat vše, co uvede včas jako své žalobní body.
52. Své žalobní body žalobce nikterak nezakládá na závěru pro toto řízení zcela nepodstatného omylu znaleckého ústavu ZNALCI A ODHADCI ve vztahu k zde uvedenému nepřesnému údaji o zamýšleném zřízení dvou paralelních vedení (měření znalce a jeho výpočty jsou však správné). Opravený znalecký posudek žalobce soudu ještě zašle, i když se jedná o důkaz směřující zejména k náhradě za vyvlastnění, o čemž soud v této fázi zatím nerozhoduje; znalecký posudek však je také dostatečně ilustrativní ohledně dotčení žalobcových pozemků zamýšleným záměrem. K námitkám osoby zúčastněné na řízení proti tomuto znaleckému posudku se žalobce nemohl v řízení vyjádřit, protože mu tyto námitky žalovaný nikdy nedoručil k vyjádření a namísto toho rozhodl napadeným rozhodnutím; v tomto směru mu lze vyčítat, že neumožnil žalobci dostatečnou účast v řízení.
53. Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení také vyplývá jádro sporu, který bude muset soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyřešit. Zatímco žalobce tvrdí, že nastalý právní stav, pokud jde o nedostatečný rozsah věcného břemene, znamená nezákonnost

napadeného rozhodnutí, osoba zúčastněná na řízení naproti tomu tvrdí, že pokud by „*věcné břemeno bylo rozhodnutím vyvlastněno v nedostatečném plošném rozsahu, pak rozhodnutí netrpí vadou, jelikož ve vyvlastněné ploše oprávněně zasahuje do práv žalobce, jelikož nezřizuje věcné břemeno v nedovoleném rozsahu*“. Argumentuje přitom tím, že daná situace by se řešila obecnými pravidly občanského práva, tedy užitím nástrojů proti neoprávněnému zásahu do cizí věci.

54. Uvedená argumentace nemůže obstát, protože při rozhodování o vyvlastnění se stát z podstaty věci pohybuje na samé hraně ústavnosti vzhledem k tomu, že vlastnické právo je ústavně garantováno. Vždy je proto třeba zkoumat, zda zásah do takového garantovaného práva je ve veřejném zájmu; takový zásah by ovšem ve veřejném zájmu nemohl být, pokud by pro naplnění záležitosti veřejného zájmu nemohl postačit.
55. Osoba zúčastněná na řízení celou záležitost staví tak, že ona sama vlastně rozhoduje o míře omezení vlastnického práva vlastníka prostřednictvím svého návrhu na vyvlastnění, který nelze překročit, a nikdo ji nemůže nutit, aby přiznala, že svým záměrem omezuje fakticky vlastníka více, než v jakém rozsahu omezení za náhradu navrhuje. Za takové situace nelze ponechat na vlastníkově, aby se až po zřízení takového „*nedostatečného věcného břemene*“ bránil prostředky práva občanského, jinými slovy, aby stát vyvlastněním veškerou iniciativu přenesl na takového vlastníka, do jehož vlastnického práva zasáhl. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem ke specifickému charakteru institutu vyvlastnění mají být všechny sporné otázky vyřešeny preventivně, tedy dříve, než mohou spory vzniknout (k tomu viz § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění). Jinak dochází k zásahu do vlastnického práva protiústavně, aniž by bylo pro naplnění veřejného zájmu tohoto omezení zapotřebí. Návrh měl být proto dle žalobce koncipován jinak [měl v souladu s § 25 odst. 3 písm. e), odst. 4 energetického zákona postihnout plnou plochu pozemků, v níž bude žalobce záměrem dotčen a omezen ve vlastnickém právu]. Pokud jej pak vyvlastnitel na podkladě námitek žalobce neupravil, měl být návrh správně zamítnut a žalobce proto trvá na žalobě a na zrušení napadeného rozhodnutí.
56. S ohledem na ústavní rozměr vyvlastnění nepovažuje žalobce ani za správný právní názor osoby zúčastněné na řízení, že „*vyvlastňovací úřad je vázán vydaným pravomocným povolením podle stavebního zákona*“. Vyvlastňovací úřad, vyvstane-li v řízení potřeba řešit nějaké předběžné otázky, musí být nadán plným oprávněním zjišťovat skutkový stav a aplikovat na něj právní předpisy. Protože vyvlastňovací úřad rozhoduje o omezení základního práva vlastníka pozemku, dochází k rozhodování mimo rámec oprávnění vyvlastnitelů stavět podle práva veřejného, které s omezením vlastnického práva vyvlastňovaného nemá přímo nic společného. Nelze proto dogmaticky vycházet z toho, co o stavbě usoudil specializovaný stavební úřad pro liniové stavby a vyvlastňovací úřad má povinnost, je-li toho pro posouzení podmínek pro vyvlastnění třeba, zodpovědět příslušné předběžné otázky samostatně – v daném případě, zda fakticky jde či nejde o zřízení nové stavby přenosové soustavy (viz bod III. této repliky). Absence takového posouzení z pohledu žalobce znamená nezákonnost rozhodnutí žalovaného.
57. Žalobce se v tomto řízení rozhodně nedomáhá jakékoliv revize pravomocného stavebního povolení, to mu však nebrání tvrdit, že vyvlastňovací úřad neměl rozhodovat jen v mezích tohoto povolení, ale měl činit vlastní skutkové a právní úvahy o tom, co žalobce již mnohokrát uvedl.
58. Ustanovení § 22 odst. 2 věta druhá elektrizačního zákona nečiní bez dalšího tento předpis a postup podle něho souladným s ústavním pořádkem České republiky; lze s úspěchem

pochybovat o tom, že toto ustanovení bylo v době nesvobody řádně aplikováno tak, aby mohlo jít o dostatečnou ochranu práva vlastnického. Právě pohrdání soukromým vlastnictvím bylo pro režim panující na našem území mezi lety 1948 – 1989 zcela příznačné. Pokud snad osoba zúčastněná na řízení chce tvrdit, že právní předchůdce žalobce byl podle tohoto ustanovení již přiměřeně odškodněn, nechť toto své tvrzení prokáže.

59. Správní soud může být jen těžko vázán či ovlivněn jakýmkoliv názorem, který zaujímá výkonná moc, jakékoliv stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu je proto zcela nedůležité.
60. Závěrem žalobce uvádí pro vyloučení pochybností, že s vyvlastněním podle napadeného rozhodnutí nesouhlasí a tvrdí, že návrh měl být správně zamítnut. Nezpochybňuje, že navrhovaný záměr může být ve veřejném zájmu, tvrdí však, že samotná koncepce návrhu vyvlastnítele, na základě které žalovaný rozhodoval, je vadná z hlediska ochrany vlastnictví žalobce, které požívá ústavní ochrany.

VII.

Duplika osoby zúčastněné na řízení

61. Osoba zúčastněná na řízení podala k replice žalobce dupliku. Uvedla, že se v tomto vyjádření omezuje výhradně na vybraná skutková tvrzení žalobce obsažená v replice, která neodpovídají skutečnosti ani parametrům stávajícího vedení, resp. jeho připravované změny. Obecně poukazuje na to, že žalobce pro svá skutková tvrzení uvedená v žalobě i v replice neuvádí žádné důkazy.
62. K čl. III – bod 3, 4, 5 repliky osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tvrzení žalobce v čl. III/3-4 o změně pozice stožáru je nepravdivé. Žalobce má sice na dotčených pozemcích umístěný stožár stávajícího vedení, změna stávajícího vedení však pozici tohoto stožáru nemění. Stejně tak není pravdivé tvrzení žalobce uvedené ad III/5/c, že stávající vedení nese polovinu vodičů oproti změně stávajícího vedení. Jak vyplývá ze Společného povolení pro změnu stávajícího vedení, jedná se o změnu stávajícího dvojitého vedení V223/224 na dvojité vedení V487/488 (viz např. str. 9, odst. 3 Společného povolení). Změněné stávající vedení tedy ponese stejné množství vodičů.
63. K čl. V – bod 2 repliky osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že žalobce zde jednak bagatelizuje vady znaleckého posudku, který do řízení založil, s tím, že měření a výpočty znalce jsou správné. Toto vysvětlení žalobce je nesmyslné, znalec díky nesprávnému vymezení dvou paralelních vedení v posudku (tedy zásadnímu skutkovému omylu znalce o stavebně-technické podobě stavby) dochází pochopitelně k cca dvojnásobku dotčené plochy i dvojnásobku stožárových míst, a tedy i tomu odpovídající vyšší náhradě za zřízení věcného břemene. Nejen že znalec zcela nesprávně oceňuje i plochy pozemku dotčené ochranným pásmem, které samozřejmě nemohou být součástí věcného břemene (viz podrobné odůvodnění v předchozím vyjádření osoby zúčastněné na řízení), ale omylem paralelních vedení takové plochy ochranného pásma ještě cca zdvojnásobuje, jelikož vznik ochranného pásma předvídá i pro druhé (paralelní) vedení. Toto paralelní vedení, však není předmětem Společného povolení, a tedy ani jeho ochranné pásmo zde rozhodně právní mocí Společného povolení nevzniklo, jelikož změna stávajícího vedení nejsou dvě paralelní vedení, ale pouze vedení jediné. Je zřejmé, že tento omyl je natolik zásadní, že posudek nemůže být opraven, ale musel by být vypracován a do řízení založen posudek zcela nový. To však již s ohledem na uplynutí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění možné

není. V této souvislosti žalobce namítá, že mu žalovaný neumožnil dostatečnou účast v řízení, protože mu nedoručil námitky vyvlastnítele ke znaleckému posudku. K tomu osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se nepochybně nejedná o opomenutí žalovaného, protože náhrada za vyvlastnění, tedy i posouzení obsahu znaleckých posudků účastníků, případně jejich námitek k posudkům, je předmětem až další fáze (části) vyvlastňovacího řízení, která následuje po vydání mezitímního rozhodnutí. Z tohoto důvodu je uplatněná námitka žalobce předčasná. Vyvlastňovací úřad také zřejmě ani není povinen námitky vyvlastnítele vyvlastňovanému doručovat, jelikož každý účastník řízení (tedy i žalobce) může vykonávat své právo nahlížení do spisu.

64. K opakovaným námitkám žalobce k rozsahu vyvlastnění (viz např. čl. III/1-2, čl. V) osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je nesporné, že žalovaný je vázán návrhem (žádostí o vyvlastnění) vyvlastnítele. To platí i pro vyvlastnítelem domáhaný rozsah a obsah omezení vlastnického práva vyvlastňovaného. Jediným průlomem této zásady je § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, dle kterého *není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu*. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení je zřejmé, že uvedené ustanovení zákona o vyvlastnění na posuzovaný případ nedopadá, žalobce nebude oproti stávajícímu stavu nijak omezen ve svém hospodaření vzhledem k neměnnému charakteru a druhu pozemků. Konečně žalobce o rozšíření vyvlastnění podle uvedeného ustanovení zákona v řízení nepožádal. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení by tak soud měl primárně přezkoumat postup žalovaného ohledně splnění podmínek pro vyvlastnění (§ 3 - § 5 zákona o vyvlastnění) a komparovat rozsah a obsah vyvlastnění v napadeném rozhodnutí s žádostí vyvlastnítele.
65. Nad výše uvedené se osoba zúčastněná na řízení již jen stručně vyjadřuje k názoru žalobce uvedenému v čl. IV bodu 1 repliky vyjádřením nesouhlasu s tím, aby námitky žalobce bylo snad možné uplatňovat nepřímo skrze znalecký posudek. Námitka musí být obecně obsažena v úkonu účastníka řízení nikoli v dokumentu jiné osoby (autora znaleckého posudku), kdy z logiky věci nelze po vyvlastňovacím úřadu požadovat, aby takové dokumenty třetích stran posuzoval z pohledu toho, zda lze některou jeho část považovat za námitku účastníka řízení či nikoli (tj. zda se v takovém dokumentu snad nenachází i námitka účastníka řízení). Nadto je zřejmé, že jde o dokumenty, jejichž účel je zcela jiný nežli účel uplatňování námitek účastníka řízení. V takových dokumentech je vyjádřen nikoli názor účastníka řízení, ale názor od něj odlišné osoby, pročez není možné považovat názory takové osoby za názory, a zejména již vůbec ne jako námitky, účastníka řízení.
66. V ostatním odkazuje osoba zúčastněná na řízení na obsah svého vyjádření k žalobě.

VIII.

Posouzení věci soudem

67. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
68. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

69. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu „vady jeho doručení“.
70. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č.j. 9 As 283/2016-42 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „Z konstantní judikatury plyne, že dílčí pochybení procesního charakteru musí dosáhnout určité intenzity, aby ohrozilo zákonnost napadeného rozhodnutí. Vždy je totiž nutné poměřovat míru procesního pochybení a jeho vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, nebo ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163). Nelze tedy dospět k obecnému závěru, že jakékoli porušení procesních norem automaticky má vést ke zrušení správního rozhodnutí.“
71. Z ustanovení § 72 dost. 1 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyplývá, že rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebylo oznámeno ústním vyhlášením, bylo nezbytné, aby žalovaný účastníkům řízení do vlastních rukou doručil stejnopis jeho písemného vyhotovení.
72. Nedojde-li tedy k ústnímu vyhlášení rozhodnutí, musí mít po skončení správního řízení účastník řízení k dispozici stejnopis správního rozhodnutí.
73. Je-li součástí výroku rozhodnutí odkaz na jinou listinu, teprve ve spojení se kterou je výrok rozhodnutí určitý, obdobně jako v nyní souzené věci, je nezbytné, aby měl po skončení správního řízení účastník řízení k dispozici i tuto listinu.
74. Na tomto místě je vhodné zmínit nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2004, sp.zn. I ÚS 668/04, ve které bylo k institutu předčasnosti žaloby ve správním soudnictví uvedeno: „Účel institutu předčasnosti je založen na záměru omezit podávání návrhů, u nichž se stěžovatelé ještě nemohli dostatečně seznámit s výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním, přičemž obsah opravného prostředku (tj. též žaloby) by nemohl být dostatečně kvalifikovaný a soud by byl nadměrně zatěžován stanoveným postupem pro odstraňování vad.“
75. Žalobce k výzvě soudu ze dne 1. 12. 2022 uvedl, že má k dispozici geometrický plán č. 75-141624/2015, ověřený dne 20. 7. 2015 s číslem 336/2015, který si za účelem zpracování znaleckého posudku opatřil ze správního spisu.
76. V případě žalobce je tedy situace taková, že po skončení správního řízení má ve své dispozici nejen napadené rozhodnutí, ale také geometrický plán, teprve ve spojení se kterým je výrok napadeného rozhodnutí určitý. Žalobci tedy nic nebrání v uplatnění správního rozhodnutí ve spojení s geometrickým plánem kdykoli v budoucnu, stejně tak mu nic nebránilo v možnosti podat dostatečně kvalifikovanou žalobu.
77. Ač tedy žalobci nebylo napadené rozhodnutí doručeno společně s předmětným geometrickým plánem, nelze dospět k závěru, že by došlo procesnímu pochybení, které by bylo způsobilé jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
78. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, ve kterém šlo o doručování napadeného rozhodnutí i geometrického plánu prostřednictvím datové zprávy, je situace žalobce odlišná. Žalobci bylo sice napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím datové zprávy, avšak geometrický plán, který narozdíl od napadeného rozhodnutí nelze doručit datovou zprávou, má žalobce k dispozici

v neelektronické listinné podobě.

B.

79. Soud neshledal důvodnými ani námitky o „*nejasnosti a nepřesnosti výroku napadeného rozhodnutí*”.
80. Jak vyplývá z věty první a druhé výroku I. napadeného rozhodnutí, došlo k omezením vlastnického práva žalobce k uvedeným pozemkům věcným břemenem ve stanoveném rozsahu, a to ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Ve třetí větě pak bylo uvedeno, že se věcné břemeno zřizuje „*in personam*” na dobu neurčitou a povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku.
81. I bez přihlédnutí k použitému pojmu „*in personam*” je zcela jasné, že osobou oprávněnou z věcného břemene je osoba zúčastněná na řízení a osobou povinnou žalobce, popř. jakýkoli následný vlastník předmětných pozemků.
82. Pojem „*in personam*” pak výrok napadeného rozhodnutí nejasným ani nepřesným nečiní. Jedná se totiž, v případě věcných břemen, o obvyklé slovní spojení, jehož význam je jednoznačný. Současně byl v napadeném rozhodnutí uveden v souladu s větou první a druhou výroku I. napadeného rozhodnutí a větou třetí, resp. že povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku.
83. Odkázat lze například na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2017, sp.zn. 21 Cdo 1575/2016 (rozsudky Nejvyššího soudu jsou dostupné na www.nsoud.cz), kde bylo uvedeno: „*Podle určení oprávněného subjektu se rozlišují věcná břemena působící in rem a věcná břemena působící in personam. V případě věcných břemen in rem je oprávněný subjektem, který má vlastnické právo k věci (panující nemovitosti), v jejíž prospěch bylo věcné břemeno zřízeno. Oprávnění z takového věcného břemene má právo vykonávat každý vlastník panující nemovitosti (změnou jejího vlastníka právo odpovídající věcnému břemenu nezaniká) a rovněž nový vlastník zatížené nemovitosti vstupuje do právního postavení svého předchůdce, a to bez ohledu na právní titul zakládající převod nebo přechod vlastnického práva. Je-li věcné břemeno zřizováno ve prospěch konkrétní osoby (in personam), vystupuje do popředí potřeba oprávněného, jehož ekonomické nebo jiné zájmy jsou prostřednictvím věcného břemene uspokojovány; takové věcné břemeno proto zásadně zaniká nejpozději smrtí nebo zánikem oprávněné osoby (srov. § 151p odst. 4 obč. zák.).*”
84. Pokud jde o vymezení rozsahu věcného břemene, ani toto výrok napadeného rozhodnutí nejasným ani nepřesným nečiní.
85. Ve výroku napadeného rozhodnutí je ve větě první výroku I. uvedeno, že se věcné břemeno zřizuje „*v rozsahu 650,6 m² pro pozemek p.č. X., 4572,6 m² pro pozemek p.č. XA, 658,3 m² pro pozemek p.č. XB a 40 m² pro pozemek p.č. XC vše k.ú. X podle geometrického plánu č. 75-141624/2015, ověřeného dne 20. 7. 2015 s číslem 336/2015.*” Ve větě druhé výroku I. je uvedeno, že se tak děje „*v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení, v rozsahu shora uvedeného geometrického plánu a rozhodnutí (společného povolení) č.j. MPO 9945/20/645-SÚ ze dne 9. 11. 2021, vydaném Ministerstvem průmyslu a obchodu, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021.*”
86. Jak z první tak druhé věty výroku I. napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozsah věcného břemene je dán geometrickým plánem č. 75-141624/2015, ověřeným dne 20. 7. 2015 s číslem 336/2015. V první větě je tento rozsah vymezen současně výměrou v m², ve druhé větě slovním spojením „*v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto*

vedení”, avšak vždy odkazem na předmětný geometrický plán. V prvním případě slovním spojením „podle geometrického plánu”, ve druhém případě slovním spojením „v rozsahu geometrického plánu”.

87. Z tohoto důvodu nemůže být objektivně pochyb o tom, že přesný rozsah věcného břemene je dán jeho vyznačením v předmětném geometrickém plánu.

C.

88. Nedůvodnými jsou i námitky žalobce o „překročení žádosti vyvlastnítele, rozporu výroku s odůvodněním napadeného rozhodnutí a porušení zásady stanovené čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod”.
89. Z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že došlo ke zřízení věcného břemene, nikoli jeho „rozšíření”. Vyplývá tak nejen z použité formulace ve třetí větě výroku I. napadeného rozhodnutí „věcné břemeno se zřizuje”, nýbrž i z toho, že se žalovaný ve výroku rozhodnutí nezmiňuje o tom, že by zřizované věcné břemeno mělo a jak konkrétně rozšiřovat, nic takového nevyplývá ani z předmětného geometrického plánu.
90. Je sice pravdou, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „tímto věcným břemenem dojde k rozšíření břemene stávajícího, které vzniklo před účinností zákona č. 458/2000 Sb. od 1. 1. 2001 a není z veřejného seznamu zřejmé, oprávnění však vzniklo i přesto, že v tomto seznamu není napsáno, tyto skutečnosti vyplývají z § 96 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, resp. z § 22 bývalého zákona č. 79/1957 Sb., elektrizační zákon, který na právní režim existující stavby vedení přenosové soustavy zřízené v roce 1960 dopadá”, ale učinil tak teprve poté, kdy uvedl, že „omezení vlastnického práva je požadováno v rozsahu věcného břemene podle geometrického plánu č. 75-141624/2015”. To odpovídá i obsahu žádosti osoby zúčastněné na řízení, která žádala o zřízení věcného břemene v rozsahu předmětného geometrického plánu, nikoli však o jeho „rozšíření”.
91. Je tedy zřejmé, že žalovaný rozhodoval zcela v intencích návrhu osoby zúčastněné na řízení, její návrh nijak nepřekročil. Věcné břemeno v širším rozsahu nezřizoval ani nerozšiřoval. V předchozím odstavci žalovaným uvedené skutečnosti jsou tak mimoběžné s předmětem správního řízení. Existence blíže neurčeného jiného věcného břemene tak nebyla otázkou, která byla či měla být v průběhu správního řízení řešena, viz. i závěry zdola.

D.

92. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o „vadách žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a nesprávném právním názoru žalovaného o tom, že daná stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby”.
93. Předně je nezbytné uvést, že v řízení podle § 4a odst. 1 liniového zákona, dospěje-li vyvlastňovací úřad ve vyvlastňovacím řízení, které se týká práva k pozemku nebo ke stavbě potřebného k uskutečnění stavby dopravní, vodní nebo energetické infrastruktury vymezené v územním rozvojovém plánu nebo v zásadách územního rozvoje a uvedené v příloze k tomuto zákonu, k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění splněny, vydá na žádost vyvlastnítele mezitímní rozhodnutí obsahující výroky podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění.
94. Řízení podle § 4a odst. 1 liniového zákona, resp. podle zákona o vyvlastnění, je řízení o žádosti, ve kterém vyvlastňovací úřad, zde v rozsahu geometrickým plánem vymezených částí pozemků, zkoumá, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro vyvlastnění, vymezené v

ustanoveních § 3 až 5 zákona o vyvlastnění. Jsou-li splněny podmínky pro vyvlastnění, nemůže vyvlastňovací úřad rozhodnout jinak než že žádosti vyvlastnítele vyhoví. Nejsou-li splněny podmínky pro vyvlastnění, nemůže vyvlastňovací úřad rozhodnout jinak než že žádost vyvlastnítele zamítne.

95. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k závěru, že pro geometrickým plánem vymezeným částem pozemků, zde byly splněny podmínky pro vyvlastnění, rozhodl jediným možným způsobem, a to, že žádosti vyvlastnítele vyhověl.
96. Na tomto místě je nutné upozornit na to, že žalobce vůbec žalobou nezpochybnil, že by pro geometrickým plánem vymezené části pozemků nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění. Již z tohoto důvodu je nutné považovat žalobu za nedůvodnou, neboť žalobce ve své podstatě vůbec nezpochybnil zákonnost napadeného rozhodnutí.
97. Vlastnické právo je ústavním právem, které je pod ochranou Listiny základních a svobod, která v čl. 11 odst. 4 stanoví, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Vyvlastnění nebo omezení vlastnického práva je pro vlastníka natolik zásadním a mimořádným zásahem, že Listina základních práv a svobod pro tento zásah stanovila striktní podmínky. Princip minimalizace zásahu do vlastnického práva pak obsahuje i zákon o vyvlastnění, který v § 4 odst. 1 stanoví, že vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.
98. Vyvlastňovací úřad není oprávněn žádost vyvlastnítele překročit, tedy přistoupit k rozšíření požadovaného omezení vlastnického práva. Opačný postup by byl porušením čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Vyvlastňovací úřad tak nemůže činit ani tím, že by k tomu vyvlastnítele nepřímou nutil zamítáním jeho žádostí, dokud například svoji žádost nerozšířil tak, jak si představuje vyvlastňovaný. Takový postup by byl nedovoleným obcházením zákona.
99. Jedinou výjimkou je ustanovení § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, podle kterého není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu.
100. Žalobce však o postup podle citovaného ustanovení v průběhu správního řízení nepožádal.
101. Ač byl žalobce listinou označen slovy „Uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení“ poučen o tom, že v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání, přičemž k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. Ústní jednání se konalo dne 23. 6. 2022, avšak žalobce žádné námitky ani důkazy k jejich prokázání neuplatnil. Teprve dne 1. 7. 2022, po uplynutí stanovené lhůty, bez uplatnění jakýchkoli námitek, předložil žalobce jím zadaný znalecký posudek.
102. Nad rámec shora uvedeného je vhodné připomenout, že podle § 506 odst. 1 občanského zákoníku je součástí pozemku prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.
103. S ohledem na skutečnost, že součástí pozemku je i prostor nad povrchem, bylo zcela

správné, aby vlastnické právo žalobce bylo omezeno „v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení“ podrobně zakreslené v předmětném geometrickém plánu, neboť v tomto rozsahu došlo k přímému omezení vlastnického práva žalobce povolenou stavbou osoby zúčastněné na řízení.

104. Pokud měl žalobce za to, že ke stejnému přímému omezení vlastnického práva dojde umístěním stavby, o které bylo rozhodnuto společným povolením č.j. MPO 9945/20/645-SÚ ze dne 9. 11. 2021, vydaném Ministerstvem průmyslu a obchodu, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021, nic mu nebránilo v tom, aby odkazem například na projektovou dokumentaci poukázal na další konkrétní části svých pozemků, na nichž bude stavba bezprostředně umístěna na povrchu, pod ním či nad ním, a pro které není o vyvlastnění oproti zákresu v předmětném geometrickém plánu. žádáno. Nic takového však žalobce ve správním řízení neuvedl. Neučinil tak ani v žalobě či replice. Z tohoto pohledu není podstatné, zda došlo ke změně dokončené stavby nebo zcela nové stavbě.
105. K žalobcem namítanému dotčení vlastnického práva nad rámec dotčení uvedeného v předchozím odstavci, je nezbytné uvést následující.
106. Pokud by měl žalobce za to, že například ve vztahu k ploše „označené červenou šipkou“ byly splněny podmínky pro rozšíření vyvlastnění, bylo na něm, aby postupoval podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, a splnění podmínek pro rozšíření vyvlastnění prokázal. V této jiné ploše totiž žádnou stavbou, zde umístěním vodičů nad povrchem jeho pozemků, přímo omezen nebyl, resp. nic takového konkrétně netvrdil ani neprokázal.
107. Pokud by měl žalobce za to, že v ploše „označené červenou či zelenou šipkou“ bude po dokončení stavby jeho vlastnické právo omezeno vysokou měrou například z důvodu ochranného pásma, nic mu nebrání svůj nárok uplatnit v soudním řízení, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp.zn. 22 Cdo 1022/2014. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí krom jiného uvedl, že existence zákonného ochranného pásma neznamena, že by dotčenému vlastníku „nepřináležela za žádných okolností náhrada za omezení vlastnického práva. Takový závěr by se totiž především v případech vysoké míry intenzity omezení vlastnického práva ochranným pásmem dostal do rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny. Na druhou stranu ne každé omezení vlastnického práva automaticky vede k tomu, že vlastníkov musí být přiznána náhrada za omezení jeho vlastnického práva, obzvláště za situace, kdy ochranné pásmo vlastníka věci nijak zásadně neomezuje.“ Energetický zákon v této souvislosti obsahuje ustanovení § 24 odst. 9, podle kterého pokud byl vlastník nebo uživatel nemovitosti v důsledku výkonu práv provozovatele přenosové soustavy podle odstavce 3 písm. e) a f) omezen v obvyklém užívání nemovitosti nebo mu vznikla újma na majetku, má právo na přiměřenou jednorázovou náhradu. Právo na náhradu podle věty první lze uplatnit u provozovatele přenosové soustavy do 2 let ode dne, kdy k omezení nebo újmě došlo, jinak právo zaniká.
108. Pokud jde o námitku žalobce o tom, že mu nebyly žalovaným doručeny námitky osoby zúčastněné na řízení k jím předloženému znaleckému posudku, je i přes její opožděné uplatnění teprve v replice nutné uvést, že tato skutečnost nebyla s ohledem na shora uvedené závěry jakkoli způsobila ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

E.

109. Osoba zúčastněná na řízení se postavila na stranu žalovaného. Se svými námitkami tak byla úspěšná v obdobném rozsahu jako žalovaný.

IX.

Rozhodnutí soudu

110. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

111. Soud neprovedl žádný z žalobcem, žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XI.

Náklady řízení

112. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
113. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. ledna 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu